

LAURA INGALLS WILDER

**Ngôi nhà nhỏ
trên thảo nguyên 9**

THUỞ BAN ĐẦU



Thuở Ban Đầu

Laura Ingalls Wilder

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[PHẦN MỞ ĐẦU](#)

[1. NĂM THỨ NHẤT](#)

[2. NĂM THỨ HAI](#)

[3. NĂM THỨ BA](#)

[4. NĂM SAU CÙNG](#)

LỜI GIỚI THIỆU

Cuốn truyện này bắt đầu ngay sau khi chấm dứt đoạn cuối của cuốn NHỮNG NGÀY VÀNG HẠNH PHÚC. Truyện kể về cuộc chiến đấu của Laura và Almanzo trong những năm đầu chung sống và là chương tiếp nối tám cuốn truyện trước về thời thơ ấu của Laura. Những sự kiện trong truyện xảy ra trước những sự kiện được mô tả lại trong cuốn TRÊN ĐƯỜNG VỀ, một tập nhật ký của Laura ghi lại cuộc phiêu lưu của gia đình bà khi họ di chuyển bằng xe ngựa từ Dakota tới Missouri vào năm 1894.

Bản thảo cuốn BỐN NĂM ĐẦU được tìm thấy trong đồng giấy tờ của Laura. Bà viết bằng bút chì trên Barnum bản viết màu cam mua từ lâu của công ty Springfield Grocer Company với giá một nickel (= 5 xu) mỗi bản. Laura đã viết nháp lần đầu những cuốn sách trước của bà theo cùng một cách. Theo ý riêng của tôi thì bà đã viết cuốn sách này vào các năm cuối của thập kỷ 1940 và sau khi Almanzo từ trần, bà không còn lưu tâm sửa chữa để xuất bản nữa. Từ trước bà không hề làm thế nên đây chính là sự khác biệt so với những cuốn sách được viết trước của bà. Một phần quan trọng của cuốn truyện kể lại sự ra đời và những ngày thơ ấu của Rose, con gái của Laura và Almanzo. Rose là người bạn thân thiết nhất và là cố vấn của tôi. Tôi gặp Rose khi tôi còn là một cậu bé và sau này trở thành luật sư của bà ấy. Trong nhiều năm, vợ tôi và tôi là những người rất gần gũi với Rose. Bà ấy trao cho tôi bản thảo cuốn sách này để giữ lại và sau khi bà ấy qua đời vào năm 1968, tôi mang tới cho nhà xuất bản Harper & Row. Sau ý nghĩ về số lượng trẻ em cũng như người lớn không thể nào đếm xuể đã say mê đọc bộ sách “Ngôi Nhà Nhỏ” và cân nhắc về những mong muốn có thể có của Rose và Laura, nhà xuất bản và tôi đã đồng ý ấn hành cuốn sách này theo đúng nguyên văn lần soạn thảo đầu tiên của Laura trên các bản ghi màu cam của bà.

Khi trưởng thành, Rose là một tác giả nổi tiếng thể hiện tinh thần mạo hiểm của Laura qua nhiều cuộc thám hiểm khắp châu Mỹ cũng như các phần đất khác trên thế giới. Bà đã viết một số tác phẩm có sức lôi cuốn lớn về nước Mỹ cũng như

những nơi xa xôi như Albania và trở thành nổi danh trên khắp thế giới.

Nhưng Rose đã lớn lên vào thời điểm nữ giới không có ý thức tìm kiếm tên tuổi. Bà đã lựa chọn sự chiếu sáng vào cuộc đời của người khác thay vì vào cuộc đời của chính mình, cho nên cuốn truyện viết về cha, mẹ và bản thân bà là cuốn truyện này mãi tới sau khi bà từ trần mới được xuất bản.

Rose (đã trở thành bà Rose Wilder Lane) sống một cuộc sống trọn vẹn và bận rộn. Sau khi mẹ bà qua đời, bà soạn lại bản thảo cuốn TRÊN ĐƯỜNG VỀ. Bà cũng viết nhiều bài báo cho các tạp chí và một số đã được gom lại xuất bản dưới tựa đề Woman's Day Book of American Needlework (Sổ tay bạn gái về may thêu ở Mỹ). Bà đã dành nhiều thời gian lúc cuối đời cho một tác phẩm còn chưa xuất bản và năm 1965 bà được gửi qua Việt Nam làm phóng viên chiến trường khi đã bảy mươi tám tuổi. Rose đọc sách không ngừng và hiểu về nhiều loại đề tài hơn bất kỳ một người nào mà tôi được biết. Năm tám mươi một tuổi bà chuẩn bị thực hiện một chuyến đi vòng quanh thế giới, nhưng đúng một tuần trước ngày lên đường, tim bà thành linh ngưng đập lúc bà đang ở ngôi nhà quen thuộc từ ba mươi năm qua ở Danbury, Connecticut. Tối trước đó, bà vẫn ngồi chuyện trò hăng hái vui vẻ với bạn bè sau khi tự tay nướng một món bánh đặc biệt đãi mọi người.

Nhưng chuyện gì đã xảy ra sau những biến cố được ghi lại trong hai cuốn truyện BỐN NĂM ĐẦU và TRÊN ĐƯỜNG VỀ - sau khi Almanzo, Laura cùng Rose tới vùng đất mang tên Xứ-của-Trái-Táo-Đỏ-Vĩ-Đại?

Tại đó, trong vùng Ozarks, Almanzo với tất cả sự kỹ lưỡng và chính xác đã tự tay dựng lên một ngôi nhà duyên dáng trên mảnh đất được Laura đặt tên là Trại-Bờ-Đá. Họ sống và trồng trọt rất thành công tại đó, kéo dài cuộc sống đầy hạnh phúc. Almanzo qua đời vào năm 1949 ở tuổi chín mươi hai và Laura qua đời vào năm 1957 ở tuổi chín mươi. Ngôi nhà của họ vẫn đứng vững mãi và những người may mắn ghé tới Mansfield, Missouri có thể nhìn thấy ngôi nhà hạnh phúc đó cùng những di vật trong bộ đá ống khói và nhiều món đồ làm bằng tay của Almanzo cùng các vật quý giá khác. Cây đàn vĩ cầm của Bố, chiếc rương cầm của Mary, hộp đồ khâu dễ thương của Laura cùng các món đồ riêng của Rose. Hiện nay Trại-Bờ-Đá là một nơi triển lãm không thu lệ phí. Khi bạn tới, người phụ trách phòng triển lãm

vốn là những người yêu mến và quen biết với gia đình Wilder, sẽ đưa bạn đi dạo quanh và kể cho bạn nghe nhiều chi tiết có thể không có trong các tập truyện Ngôi Nhà Nhỏ để giúp các bạn hiểu rõ hơn về Laura, Almanzo và Rose.

Mọi người chúng ta đều mong có thêm những truyện về Laura. Chúng ta nên ghé tới để biết và yêu mến các phẩm cách trong cá tính và tinh thần của họ. Họ đã bước vào cuộc sống của chúng ta và đem ý nghĩa tới cho chúng ta. Nhưng nếu không thể biến thành khá hơn thì chúng ta vẫn mong sẽ biến những chuyện đời của riêng mình có giá trị ngang với chuyện đời của Laura.

ROGER LEA MACBRIDE

Charlottesville, Virginia

Tháng Bảy 1970

PHẦN MỞ ĐẦU

Những vì sao lung linh sà thấp trên đồng cỏ. Ánh sao chiếu sáng các mỏm cao trên mặt đất đang nhẹ nhàng gợn sóng nhưng in xuống các trũng sâu những vết bóng tối.

Cỗ xe nhẹ nhàng kéo bởi cặp ngựa chạy nhanh đang lướt trên con đường chỉ là một vết mờ trên mặt cỏ. Mui xe được hạ xuống và ánh sao xối trên chiếc bóng tối sẫm của người đánh xe cùng một hình người mặc áo trắng ngồi bên trong lúc phản chiếu trên mặt hồ Nước Bạc nằm im lìm dưới thấp giữa những bờ cỏ.

Đêm dịu dàng đượm mùi hương hoa hồng đại mộc thành những bụi lớn bên lối đi và thấm đẫm hơi sương.

Một giọng nữ trầm khê cất lên trên tiếng vó ngựa khua nhẹ khi cỗ xe và những con ngựa như những bóng hình nhòa nhạt chạy dọc con đường. Và hình như tất cả các vì sao, các đóa hồng cùng mặt nước hồ đều lặng lẽ nghe vì đây là bài ca dành cho những thứ đó:

Ánh sao tỏa sáng lung linh

Cỏ non sương đọng long lanh rạng ngời

Họa mi lên tiếng chơi vơi

Giọng ca tình tứ thấm tươi đóa hồng

Đêm hè lặng lẽ mênh mông

Gió hây hây thoảng trên đồng bao la

Lửa hồng tổ ấm mờ xa

Đường dài vó ngựa nhẹ khua nhịp nhàng

Mặt hồ sáng bạc như gương

Thì thầm nhắc tiếng đại dương tâm tình

Ánh sao tỏa sáng lung linh

Bước chân ngang dọc suốt ghềnh thảnh thơi.

Những ngày tháng Sáu, hoa hồng nở rộ trên khắp đồng cỏ và những người yêu nhau đều bước vào vùng trời êm ả, ngọt ngào đang lặng lẽ sau khi những đợt gió lạnh hắt xuống vào lúc hoàng hôn.

1. NĂM THỨ NHẤT

Đó là một buổi chiều nóng với một đợt gió nam thổi mạnh, nhưng trên vùng đồng cỏ Dakota, không một ai để tâm đến chuyện nắng nóng và gió mạnh. Tất cả đều đã là một phần tự nhiên của cuộc sống.

Cũng như những con ngựa phóng nhanh kéo theo cỗ xe sáng bóng phía sau vòng theo khúc quanh góc nhà kho Pierson's từ đoạn cuối phố Main sang con đường quê vào lúc bốn giờ chiều thứ Hai.

Nhìn qua khung cửa sổ của ngôi nhà trại lè tè ba gian từ khoảng cách xa nửa dặm, Laura đã nhìn thấy những con ngựa chạy tới. Cô đang khâu lược lớp vải lót cho những mảnh áo mới bằng vải nỉ đen và chỉ còn đủ thời gian chụp chiếc mũ, mang găng tay thì những con ngựa nâu và cỗ xe đã dừng lại trước cửa.

Một hình ảnh duyên dáng hiện lên khi Laura đứng trong khung cửa của ngôi nhà trại xù xì với lớp cỏ tháng Tám sậm nâu dưới chân và những cây bông gòn bao kín khoảnh sân nhà.

Chiếc áo vải mịn màu hồng với những cành hoa màu xanh da trời chạm đúng tới mũi giày của cô. Chiếc váy căng phồng và bó khít quanh eo. Áo có phần eo thắt nhỏ với những ống tay dài và chiếc cổ cao gắn một dải viền đăng ten phía trước. Chiếc mũ rơm màu xanh sáng lót lụa xanh da trời đóng khung cho cặp má ửng hồng của cô cùng đôi mắt lớn màu xanh và những lọn tóc nâu xõa trên trán.

Manly không nói gì về tất cả những thứ đó nhưng anh giúp cô bước lên xe và tấn cẩn thận tấm vải che xung quanh cô để ngăn cho cô khỏi vướng bụi bặm. Rồi anh nắm chắc dây cương và họ phóng đi trong một chuyến dạo xe bất thường vào buổi chiều một ngày làm việc. Qua đồng cỏ trống hai mươi dặm về phía nam, tới hồ đôi Henry và Thompson, dọc theo con đường hẹp ngăn cách hai mặt hồ đầy những nho rừng và anh đào. Rồi lại qua đồng cỏ về phía đông và ngược lên phía bắc mười lăm dặm. Bốn mươi hoặc năm mươi dặm đường nhưng luôn luôn về nhà đúng lúc.

Mui xe đã được kéo lên để tạo một bóng mát dưới ánh nắng nóng; những chiếc bờm và ngựa bay dài theo gió; những con thỏ lớn chạy ngang và đám gà gô lui nhanh khỏi tầm nhìn vào các khóm cỏ. Lũ sóc đất chúi vào lỗ hang và bầy vịt trời bay ngang trên đầu từ khu hồ này tới khu hồ khác.

Manly lên tiếng phá vỡ sự im lặng kéo dài:

- Tụi mình không thể làm đám cưới sớm hơn sao? Nếu em không muốn tổ chức một đám cưới lớn, mình có thể làm đám cưới ngay. Mùa đông vừa rồi, khi anh về Minnesota, chị anh đã sắp xếp tổ chức cho tụi mình một đám cưới lớn ở nhà thờ. Anh đã nói với chị ấy là anh không muốn thế và nhắc chị ấy bỏ ngay ý nghĩ đó đi, nhưng chị ấy không đổi ý. Chị ấy sắp tới đây cùng với má anh để đứng ra tổ chức đám cưới cho tụi mình. Nhưng mùa vụ đến sát tay rồi. Đó là thời gian bận rộn kinh khủng và anh muốn chúng mình giải quyết xong chuyện đám cưới trước tiên.

Laura xoay chiếc nhẫn vàng có gắn những viên ngọc sáng lóa trên ngón tay trỏ của bàn tay trái.

Chiếc nhẫn thật đẹp và cô thích nó, nhưng cô nói:

- Em đang suy nghĩ. Em không muốn lấy một người chồng nông dân. Em vẫn luôn nói là em không muốn. Em mong anh sẽ làm một việc gì khác. Lúc này đang có nhiều cơ hội vì thị trấn mới được mở mang và đang phát triển.

Thêm một khoảnh khắc im lặng nữa, rồi Manly nói:

- Tại sao em không muốn lấy chồng nông dân?

Laura đáp:

- Vì nông trại là một nơi quá cực nhọc đối với phụ nữ. Có quá nhiều việc hàng ngày phải làm rồi lại thêm việc phụ giúp mùa màng và nấu nướng cho những người đập lúa. Ngoài ra, một nông dân không lúc nào có tiền. Nông dân không thể làm được điều gì vì người ở thị trấn quyết định sẽ trả cho họ thứ gì khi họ cần bán một món đồ và cũng những người thị trấn lo liệu theo ý riêng của mình những thứ người nông dân cần mua. Điều này thật bất công.

Manly nói:

- Đây, đúng như người Ailen vẫn nói, mọi thứ đều giống nhau trên mặt đất.

Người giàu có đá vào mùa hè nhưng người nghèo có đá trong mùa đông.

Laura không hòa theo câu nói giỡn đó. Cô nói:

- Em không muốn cứ mãi là người nghèo và làm việc cực nhọc trong khi người ở thị trấn sống một cách thoải mái và moi tiền của mình.

Manly nói một cách nghiêm túc:

- Nhưng em lầm hoàn toàn. Nông dân mới là những người duy nhất giữ được sự độc lập. Một người buôn bán sẽ đứng vững bao lâu khi nông dân không chịu bán hàng cho họ? Giữa họ có một sự cạnh tranh về việc lấy lòng các nông dân. Họ phải dựa vào việc trao đổi buôn bán giữa người này với người khác để kiếm tiền trong khi tất cả công việc phải làm của người nông dân là gieo trồng thêm một mảnh đất nếu muốn có thêm lợi tức.

Năm nay anh có năm chục mẫu lúa mì. Nhưng nếu em thuận cùng tới sống ở nông trại thì mùa thu này anh sẽ cày phá thêm đất để gieo trồng thêm năm mươi mẫu vào mùa xuân tới. Anh cũng có thể trồng thêm lúa mạch để nuôi thêm ngựa và việc nuôi ngựa sẽ có thêm lợi tức.

Em thấy đó, sống trong một nông trại, một người chỉ phụ thuộc vào những việc gì mình muốn làm. Nếu một nông dân muốn làm việc và tập trung đầu óc vào nông trại, anh ta sẽ có nhiều tiền hơn hẳn những người ở thị trấn và lúc nào anh ta cũng làm chủ chính mình.

Lại thêm một hồi im lặng, sự im lặng hoài nghi về phía Laura và cuối cùng lại là Manly lên tiếng phá vỡ. Anh nói:

- Em hãy thử sống ở trại trong ba năm và nếu thời gian đó, anh không thu được thành quả nào, anh sẽ từ bỏ nông trại để làm những gì em muốn. Anh hứa là cuối năm thứ ba mình sẽ rời khỏi nông trại nếu anh không thu được những kết quả đủ để em muốn tiếp tục sống ở đó.

Và Laura bằng lòng thử thách trong ba năm. Cô thích những con ngựa, thích sự tự do, thích khoảng không gian thảo nguyên bao la cùng những làn gió không ngừng xô đẩy đám cỏ cao trong đầm và xì xào qua những thảm cỏ ngắn mượt xanh vào mùa xuân trên các gò đất rồi đổi thành xám bạc và sậm nâu vào mùa hè. Tất cả đều ngọt ngào và tươi mát. Đầu mùa xuân, những chùm bông bông thảo ngát thơm phủ kín các trũng đất nhỏ đầy cỏ xanh và trong tháng Sáu, những bông hồng dại bùng nở khắp mọi nơi. Hai khu đất màu mỡ tại vùng này, mỗi khu rộng 160 mẫu là của riêng họ vì Manly đã được xác nhận có quyền chủ đất và anh cũng có một trại cây trên đó anh đang trồng mười mẫu cây theo yêu cầu luật định. Cả thảy 3405 cây đã được trồng thành hàng cách nhau tám bộ. Giữa hai khu đất trại là khu đất dành để làm trường học

mà bất cứ ai cũng có thể tới cắt cỏ khô, ai tới trước thì hưởng trước.

Cuộc sống trong nông trại cũng khá thú vị hơn nhiều so với cuộc sống thị trấn chen chúc nhau và có thể Manly có lý. Thế là cô hứa sẽ chấp nhận sống thử ở nông trại. Manly nói:

- Ngôi nhà trên đất trại sẽ hoàn thành trong hai tuần nữa. Mình hãy làm đám cưới vào tuần lễ sau đó. Đây là tuần lễ cuối cùng của tháng Tám và ngay trước khi bắt đầu cơn lũ công việc mùa vụ.

Mình sẽ đi xe tới nhà cha Brown rồi về thẳng ngôi nhà riêng của tụi mình.

Nhưng Laura không thuận theo ý kiến này vì tới tháng Mười cô mới nhận được số lương tháng chót của khóa dạy để có tiền sắm quần áo.

Manly hỏi:

- Quần áo đâu phải là vấn đề với những thứ em đang có? Em luôn có vẻ xinh đẹp và nếu mình đột ngột làm đám cưới thì cũng đâu cần phải có quần áo sang trọng. Nếu chúng mình chần chừ ắt Má anh có đủ thời giờ rời miền đông đưa các chị gái anh tới và khi đó mình sẽ phải làm đám cưới dènh dàng ở nhà thờ. Anh không có khả năng để tiêu phí và một tháng lương của em không thể đủ cho em mua sắm.

Thật bất ngờ vì Laura không hề nghĩ tới một điều như thế. Trong vùng nông thôn hoang dã mới khai phá này, người thân ở miền Đông hình như không có thật và chắc chắn không thể có những tính toán các kế hoạch, nhưng cô nghĩ tới một điều sừng sốt mà gia đình Manly ở miền đông Minnesota sẽ làm và nhờ rằng một người chị gái đã có đất trại ở gần đây. Chắc chắn họ sẽ tới khi họ biết rõ ngày làm đám cưới và chính mẹ của anh đã yêu cầu anh nói rõ điều đó trong lá thư mới nhất của bà.

Cô không thể đòi Bố tiêu phí thêm một món nào cho đám cưới. Tất cả khả năng của Bố là cố lo đủ những khoản chi tiêu của gia đình cho tới khi 160 mẫu đất mang lại một số lợi tức. Không thể trông chờ nhiều ở số lợi tức thu được trong năm đầu trồng trọt vì đất của Bố chỉ vừa được khai phá.

Có vẻ không còn đường nào khác hơn cách tổ chức đám cưới ngay vì đây là cách để có một tổ ấm và có người nội trợ trong cơn lốc công việc mùa thu đang kéo tới. Mẹ của Manly sẽ hiểu và không khó chịu. Cũng phải nghĩ đây là cách làm sáng suốt và hợp lý với những người lân cận cùng bạn bè vì hết thảy đều ở trong cùng một

cảnh ngộ tranh đấu khi tạo dựng gia đình trên vùng đồng cỏ mới mở mang này.

Thế là vào ngày thứ Năm, hai mươi lăm tháng Tám, lúc mười giờ sáng, những con ngựa màu nâu nhanh nhẹn cũng cỗ xe có chiếc mui sáng bóng chạy vụt qua khúc quanh trước kho hàng Pierson's, lướt trên nửa dặm đường và dừng lại trước cửa căn nhà trại nhỏ nằm giữa vòng bao của những cây bông gòn non.

Laura đứng tại cửa, giữa Bố Mẹ và hai cô em nhỏ ở phía sau.

Tất cả đều vui vẻ giúp cô bước lên xe. Áo cưới của cô là chiếc áo vải nỉ đen và cô nghĩ rằng nó khá thích hợp vì một phụ nữ làm đám cưới nên mặc áo màu đen.

Tất cả những quần áo khác của cô cùng vài món đồ kỷ niệm thời con gái đều được xếp vào trong một chiếc rương và đã đang nằm chờ trong căn nhà mới của Manly.

Khi nhìn lại phía sau, Laura thấy Bố Mẹ cùng Carrie, Grace đứng gom lại giữa những cây bông gòn. Tất cả đang gửi theo những nụ hôn và vẫy tay. Những chiếc lá bông gòn xanh sáng cũng đang vẫy gọi trong gió chiều thổi mạnh hơn. Laura bỗng thấy nghẹn ngang họng khi nghĩ hình như chúng cũng đang chào từ biệt cô và cô nhìn thấy Mẹ đưa nhanh bàn tay lên ngang mắt.

Manly hiểu rõ ý nghĩ của cô vì anh cầm lấy một bàn tay cô và xiết chặt.

Nhà vị giáo sĩ ở cách chừng hai dặm và hình như đó là chuyến xe dài nhất của Laura, tuy nhiên tất cả qua đi rất mau. Ngay trong gian phòng trước, buổi lễ diễn ra nhanh chóng. Cha Brown vừa mặc áo vừa hối hả bước ra. Vợ ông và cô con gái Ida, người bạn thân nhất của Laura, cùng bạn trai của cô ấy là những người chứng và có mặt.

Laura và Manly đã thành vợ chồng tốt lành hoặc tệ hại, giàu có hoặc nghèo túng.

Rồi chuyển quay về ngôi nhà cũ để cùng ăn bữa cơm trưa và trong cơn mịt mù những lời chúc mừng, những lời chào từ biệt vui vẻ, thêm một lần nữa cỗ xe lăn bánh rời xa về căn nhà mới ở phía bên kia thị trấn. Năm thứ nhất bắt đầu.

Gió hè thổi nhẹ và ánh nắng xuyên qua những ô cửa sổ phía đông vào buổi sáng đầu tiên. Mặt trời chiếu sớm nhưng bữa điểm tâm còn qua sớm hơn, vì Manly phải có mặt kịp lúc tại nhà Webb để giúp đập lúa. Tất cả những người lân cận đều tới

đó. Vì tất cả đã được ông Webb giúp làm vắn công nên khi đến phiên giúp ông đập lúa thì không ai có thể vắng mặt hoặc đến trễ tại chỗ của ông. Thành ra bữa điểm ăn tâm thứ nhất trong căn nhà mới đã phải ăn vội vàng. Rồi Manly đánh những con ngựa nâu kéo cỗ xe chở gỗ ra đi và Laura ở nhà một mình trọn ngày.

Đó là một ngày bận rộn vì có rất nhiều thứ cần sắp xếp thứ tự trong căn nhà mới nhỏ nhoi.

Trước khi bắt đầu, Laura ngẩng nhìn xung quanh với sự tự hào đây là nơi thuộc về mình.

Chỉ có một gian phòng dành cho việc sinh hoạt-ăn uống-nấu nướng, nhưng được phân phối rất cân xứng và đáp ứng dễ dàng cho mọi mục đích.

Cửa ra vào phía trước ở góc đông bắc của căn phòng mở vào một đoạn đường cong ngay trước nhà. Nằm ở mé nam của khung cửa này là ô cửa sổ phía đông mà nắng sớm chiếu qua. Chính giữa bức vách phía nam còn có một ô cửa sổ khác sáng trưng.

Chiếc bàn nổi đứng sát bức vách phía tây với một mảnh ván dựng lên và mỗi bên có một chiếc ghế. Mặt bàn phủ tấm khăn ăn kẻ ô trắng đỏ của Mẹ bên trên vẫn còn nguyên những thứ còn lại của bữa điểm tâm. Một khung cửa ở bên chiếc bàn dẫn vào gian nhà kho có chiếc lò bếp của Almanzo cùng những chiếc bình và chảo chiên treo trên các bức vách. Rồi lại có một ô cửa sổ và một khung cửa sau mở về hướng nam.

Từ khung cửa nhà kho ngang qua góc nhà là khung cửa vào phòng chứa thức ăn. Một gian phòng chứa thức ăn tuyệt vời làm sao! Laura thích thú gian phòng này đến nỗi đứng sững thật lâu giữa khung cửa để ngắm. Tất nhiên phòng hẹp nhưng khá dài. Đối diện với cô là một ô cửa sổ lớn ở phía cuối phòng và ngay bên ngoài cửa sổ là một cây bông gòn nhỏ với những cánh lá xanh đang đập chòen trong gió sớm.

Bên trong phòng, ngay trước cửa sổ là một mặt kệ rộng gắn rất chắc chắn. Phía tay phải trên vách là một dây đinh móc đóng trên ván để có thể treo mọi thứ như chậu rửa, khăn lau, những chiếc chao và mọi thứ dụng cụ khác dùng trong bếp.

Nhưng bức vách về phía trái là một tủ trưng bày cực đẹp. Manly đã kiếm một người thợ mộc già không thể làm việc nhanh nhẹn nhưng lại làm rất đẹp và công việc

trong gian phòng này là niềm tự hào của ông và ông đã làm với tất cả thiện cảm dành cho Almanzo.

Trọn chiều dài bức vách đều được đóng giá. Lớp giá cao nhất chỉ cách trần nhà một khoảng ngắn và khoảng trống giữa các ngăn giá ở phía dưới rộng hơn dần cho tới khi có đủ chỗ đặt những chiếc bình cao hoặc dựng đứng những chiếc đĩa. Phía dưới ngăn giá thấp nhất là một dãy ngăn kéo khít khao như những món đồ gỗ mua sẵn. Có một ngăn kéo lớn để đựng bánh mì nướng, một ngăn kéo chứa trọn một túi bột mì trắng, một ngăn kéo nhỏ hơn chứa bột bắp, một ngăn kéo rộng và nông dành chứa các gói rồi thêm hai ngăn kéo nữa, một chứa đường trắng và một chứa đường nâu. Và thêm một ngăn kéo chứa các quà mừng đám cưới của Almanzo gồm dao, nĩa và muỗng bằng bạc. Laura rất tự hào về những thứ này. Dưới dãy ngăn kéo là một khoảng trống trên nền nhà dành cho các hũ đồ nấu, hũ bánh, hũ mỡ. Tại đây cũng đặt sẵn một thùng khuấy kem cao bằng gỗ đã. Thùng khuấy kem này hình như khá lớn khi chỉ có một con bò sữa duy nhất là con bê nhỏ màu nâu mà Bố cho làm quà cưới nhưng sẽ có nhiều kem hơn khi con bò cái của Manly bắt đầu cho sữa.

Ở chính giữa phòng chứa thức ăn là một khuôn cửa sập để xuống hầm chứa.

Cửa vào phòng ngủ ở ngay phía bên kia góc nhà từ khung cửa trước. Trên vách, phía chân giường là một chiếc giá cao để treo mũ. Một tấm màn che buồng từ mép giá xuống nền nhà và trên bức vách phía sau là những đinh móc treo quần áo. Và trên nền nhà có một tấm thảm!

Những tấm ván thông ghép nền phòng trước và phòng chứa thức ăn được sơn một lớp vàng nhạt.

Các bức vách quét vôi trắng và các phần mộc khác trong nhà bằng gỗ thông đều chuốt bóng tấm dầu và đánh vecni trên màu tự nhiên.

Laura nghĩ đây đúng là một căn nhà sáng sủa và thực sự của riêng họ. Nó chắc chắn thuộc về Manly và cô.

Nhà được dựng trên đất thuộc trại cây đang hướng về thời gian mà những chồi cây nhỏ vươn lên thành cây lớn. Giống như Almanzo và Laura đã nhìn thấy ngôi nhà đang đứng bên một khu rừng tuyệt đẹp với những cây bông, cây du, cây thích mọc dọc bên đường đi. Những cây nhỏ đã dần thành một vòng cung theo con đường phía

trước nhà. Chúng đang đứng bên nhau dọc hai bên hông và phía sau nhà.

Chắc chắn chúng sẽ vươn lên và không bao lâu, chúng sẽ bao quanh và che chở cho ngôi nhà nhỏ khỏi những cơn gió nóng mùa hè hay gió rét mùa đông và những cơn gió không ngừng thổi!

Nhưng Laura không thể đứng mãi tại chỗ trong phòng chứa thức ăn để tiếp tục mơ mộng và ngắm mãi những chiếc lá bông gòn lay động theo gió. Còn nhiều công việc phải làm. Cô nhanh chóng dọn những món ăn sáng còn trên bàn. Chỉ một bước ngắn từ đó tới phòng chứa thức ăn là mọi thứ đã được đặt gọn vào những ngăn riêng. Những chiếc đĩa dơ được cô chất trong chảo rửa đặt trên giá trước cửa sổ. Bình nước nóng pha trà đặt trên lò cũng rất tiện và không bao lâu mọi thứ đã sạch sẽ, cửa phòng chứa thức ăn đã được đóng lại với mọi thứ đều gọn gàng ở bên trong.

Kế tiếp, Laura lau sạch lò bếp với mảnh khăn lau bằng flanel, quét nền nhà, buông mảnh ván mặt bàn xuống, trải tấm khăn bàn màu đỏ sáng lên. Tấm khăn được viền thật đẹp và khiến chiếc bàn biến thành một món đồ trang hoàng rất hợp với mọi thứ trong gian phòng trước.

Trong góc nhà, giữa ô cửa sổ mở ra hướng đông và ô cửa sổ mở ra hướng nam có một chiếc bàn nhỏ với một chiếc ghế tựa ở một bên và bên kia là chiếc ghế đu nhỏ. Trên bàn là một chiếc đèn treo lơ lửng từ trần nhà với những mảnh thủy tinh lấp lánh. Đây là chỗ ngồi trò chuyện trong phòng và khi có các tập thơ của Scott và Tennyson đặt trên bàn là hoàn hảo. Ít lâu nữa cô sẽ trồng một ít cây phong lữ trong các bình trên cửa sổ và khi đó sẽ đẹp thêm.

Nhưng các ô cửa sổ phải được rửa sạch. Tất cả đều dây dính sơn vữa trong lúc dựng nhà.

Và, lúc này Laura thấy việc rửa cửa sổ mới đáng ghét ngần nào!

Đúng lúc có tiếng gõ cửa và Hattie, cô gái được mượn làm đã ở đó. Manly ngưng lại trên đường đi lo đập lúa và nhờ cô đến rửa cửa sổ khi cô có thời gian rảnh rồi!

Thế là Hattie lo rửa cửa sổ trong lúc Laura dọn dẹp phòng ngủ và mang đồ trong rương ra. Mũ của cô đã nằm trên giá và chiếc áo cưới đang treo phía sau tấm màn che.

Chỉ có vài chiếc áo cần treo lên, chiếc áo lụa sọc vàng đen và chiếc áo vải màu nâu. Những chiếc áo đã mặc nhiều lần nhưng vẫn còn rất đẹp. Còn thêm chiếc áo vải mịn màu hồng với những bông hoa xanh rồi chiếc áo vải xám mặc thay đổi với chiếc áo xanh khi làm việc.

Và chiếc áo choàng mùa đông mới nhất của cô được treo bên cạnh chiếc áo khoác ngoài của Manly. Nó được dành sẵn cho mùa đông sắp tới. Cô không muốn Manly phải tốn thêm một khoản tiêu cho cô vào lúc bắt đầu mọi thứ. Cô muốn giúp anh chứng tỏ việc nuôi trồng cũng tốt không thua một công việc kinh doanh nào khác. Căn nhà nhỏ dễ thương này quả là tốt hơn rất nhiều so với việc sống trong một căn nhà ở thị trấn.

Ôi, cô hy vọng Manly nói đúng và cô mỉm cười nhắc lại với mình:

- Mọi thứ đều như nhau trên mặt đất này.

Manly trở về muộn vì việc đập lúa kéo dài khi còn có ánh sáng ban ngày. Bữa ăn tối đã sẵn sàng trên bàn lúc anh làm xong công việc trong nhà và bước vào. Khi ăn, anh nói với Laura là hôm sau những người đập lúa sẽ tới ăn bữa trưa tại đây.

Đây là bữa ăn trưa đầu tiên trong ngôi nhà mới và cô sẽ phải lo nấu nướng cho những người đập lúa! Để khuyến khích cô, Manly nói:

- Lâu dần em sẽ ổn thôi. Kể cả có thể em chưa hề học làm trước đây.

Cho tới lúc này Laura luôn chỉ là một cô gái phiêu lưu không ngừng di chuyển từ nơi này qua nơi khác trước khi những cánh đồng mở mang thêm, hơn là con gái một chủ trại nên việc phải lo nấu nướng cho một đám đông người đập lúa khiến cô thấy choáng váng. Nhưng cô đang thực sự trở thành vợ của một nông dân nên đó chính là công việc thường ngày.

Thế là sáng sớm hôm sau cô bắt đầu tính toán và chuẩn bị cho bữa ăn trưa. Cô đã mang theo một ổ bánh nướng ở nhà, thêm một ít bột bắp nữa là dư dả. Thịt heo và khoai tây có sẵn và cô cho thêm một ít đậu đã ngâm từ đêm trước. Trong vườn có sẵn các thứ để làm bánh hấp nên cô phải làm hai chiếc bánh hấp. Buổi sáng trôi qua cực nhanh nhưng khi mọi người kéo về vào buổi trưa, bữa ăn đã sẵn sàng trên bàn.

Bàn ăn được chuyển ra giữa nhà và mở hết hai miếng mặt bàn lên nhưng vẫn có một số người phải chờ ăn sau. Tất cả đều đói nhưng có dư thức ăn dù hình như có

nhiều đậu không được nấu đúng.

Trước đây Laura không chịu để ý quan sát cách làm của Mẹ nên cô đã nấu đậu không đủ lửa khiến còn một số quá cứng. Rồi đến những chiếc bánh hấp.

Ông Perry, một người hàng xóm của cha mẹ Laura, ném món bánh trước tiên.

Rồi ông nhắc lớp vỏ bánh ở phía trên lên, đưa lại bên chén đường, rắc đường thật dày lên phần bánh. Ông nói:

- Đây là cái cách mà tôi thích. Nếu trong bánh hấp không có đường thì mọi người có thể bỏ đường tùy ý mà không đụng chạm đến người nấu.

Ông Perry khiến cho bữa ăn trở nên vui nhộn. Ông kể chuyện về thời gian ông còn là một cậu bé ở Pennsylvania. Ông nói mẹ ông thường lấy năm hạt đậu và một chảo nước để nấu súp đậu. Chảo nước lớn đến nỗi sau khi mọi người ráng hết sức ăn bánh mì và nước súp vẫn phải cởi áo khoác và lặn vào trong đó để kiếm đậu nếu muốn có một hạt. Mọi người đều cười lớn và trò chuyện một cách thân mật nhưng Laura cảm thấy khốn khổ vì món đậu nấu dở và món bánh hấp không bỏ đường. Cô đã quá vội vã trong lúc làm bánh hấp, nhưng làm sao cô lại có thể bất cẩn tới thế? Thứ cây nhồi bánh hấp có vị rất chua nên ngay miếng ném đầu tiên đã thật khủng khiếp rồi.

Lượng lúa mì thu hoạch chỉ khoảng mười gạ một mẫu và giá lúa đang là năm mươi xu một gạ.

Thu hoạch như thế là một mùa vụ không khá. Lúa còn khô thêm và giá có thể hạ xuống. Nhưng đồng lúa mạch có sản lượng đủ cung cấp cho lũ ngựa và còn dư một ít. Lại có nhiều rơm và cỏ khô thừa nuôi cả ngựa lẫn bò và bán bớt nữa.

Manly rất vui và trù liệu ngay cho năm tới. Anh hồi hải lo cày phá thêm đất mới vào mùa thu vì anh quyết định tăng gấp đôi diện tích hoặc hơn nữa vào năm sau, nếu làm nổi. Lúa mì giống được cất tại lều trên đất trại vì trong ngôi nhà ở trại cây không có kho chứa hạt. Số còn lại được đem bán hết.

Bây giờ là thời gian bận rộn đầy hạnh phúc. Từ sớm, Manly đã có mặt ngoài đồng cày đất và Laura túi bụi với đủ thứ việc nấu nướng, khuấy kem, quét dọn, giặt giũ, ủi đồ và khâu vá. Giặt, ủi là hai công việc nặng nhọc nhất với cô. Cô vốn nhỏ con, thanh mảnh nhưng may mắn có những bàn tay và cườm tay mạnh mẽ nên cũng

làm xong. Vào các buổi chiều, cô luôn mang những quần áo khô sạch ra ngồi ở góc phòng trước khâu vá hoặc mạng lại những chiếc vớ của Manly.

Những ngày Chủ Nhật, họ vẫn luôn đi dạo xe và khi những con ngựa xoải vó trên đồng cỏ Laura và Manly hát cùng nhau những bài ca của học sinh thuở nào. Bài hát cả hai ưa thích nhất là bài Chớ Rời Trang Trại, Hỡi Các Chàng Trai:

Bao câu chuyện đường xa xứ lạ

Nào mỏ vàng, mỏ bạc cực giàu sang

Nông trại chúng ta đâu hề thua kém

Hãy kiên gan cày cuốc ngày đêm

Hợp ca:

Đừng vội vã bỏ quên cày cuốc

Đừng viễn vông hấp tấp lên đường

Hãy bền lòng sống cùng trang trại

Đừng viễn vông hấp tấp lên đường!

Laura nghĩ tới những hạt lúa mì vàng chói cắt trong căn lều trên đất trại và thấy vui mừng.

Những ngày này, các cuộc dạo xe thường ngắn vì công việc cày đất khá nặng nhọc với Skip và Barnum, cặp ngựa kéo xinh đẹp và nhanh nhẹn.

Manly nói chúng không đủ lớn mạnh để cày phá hết diện tích đất mới. Một hôm anh từ thị trấn trở về dắt theo hai con ngựa lớn cột ở sau xe và kéo theo một chiếc cày mới. Manly nói bây giờ anh có thể đóng bốn con ngựa vào chiếc cày lớn. Thế là không còn lo lắng nhiều về việc cày vỡ thêm đất cho mùa vụ năm tới nữa. Ngựa và cày là món hời vì chủ của chúng đang bán vội mọi thứ để ra đi. Ông ta đã bán tất cả đồ đạc và nông trại cho một người từ miền đông tới để đi xa hơn về miền Tây, nhận khai thác một khu đất trại khác ở một vùng mà chính phủ có thể còn cấp đất.

Chiếc cày được ngã giá năm mươi đô la nhưng Manly chỉ trả trước một nửa và ghi lại số còn thiếu để thanh toán vào năm sau. Chiếc cày tạo một luống cày rộng tới mười sáu inch ngay trong vùng đất đầy cỏ và sẽ phá thêm cho Manly nhiều mẫu đất để sẵn sàng trồng trọt nếu anh dùng nó thay thế cho chiếc cày nhỏ cũ.

Sau đó, Laura thường ra đồng vào buổi sáng giúp đóng bốn con ngựa vào chiếc

cày. Cô học cách điều khiển ngựa cách cầm cày và thỉnh thoảng cày nhiều luống quanh cánh đồng. Cô nghĩ công việc thật thú vị.

Một thời gian ngắn sau chuyện này, Manly lại từ thị trấn về và sau xe cộ một con ngựa nhỏ màu xám thuộc loại ngựa của người da đỏ. Anh nói với Laura:

- Đây là thứ để em chơi đùa với nó. Và chớ để anh nghe nói thêm về chuyện Bó đã không chịu dạy cho em cách cưỡi ngựa. Con ngựa này rất ngoan và sẽ không làm em bị đau đâu.

Laura ngắm con ngựa và thấy thích nó. Cô nói:

- Em sẽ gọi nó là Trixy.

Con ngựa có bàn chân nhỏ, những cẳng chân hoàn hảo phẳng phiu. Đầu nó nhỏ nhắn với một chiếc mũi thật đẹp và những chiếc tai nhọn luôn cảnh giác. Nó có cặp mắt lớn nhanh nhẹn nhưng hiền hòa, bờm và đuôi đều dày và dài thướt. Sau bữa ăn tối hôm đó, Laura chọn theo những hình diễn tả trong tập catalogue Montgomery Ward's lấy một bộ yên cho con ngựa và đặt mua vào chuyển gửi hàng sớm nhất cho thị trấn. Cô nôn nóng chờ đợi bộ yên được gửi đến và rút ngắn thời gian hai tuần bằng cách làm quen với Trixy. Bộ yên được làm hết thảy bằng da, màu vàng nhạt và những mũi khâu kiểu với các mảnh trang trí bằng kền.

Manly nói:

- Bây giờ anh sẽ đặt bộ yên lên lưng Trixy và em với nó sẽ cùng nhau học. Anh chắc chắn là nó rất ngoan ngay cả khi nó chưa từng bị cưỡi bao giờ, nhưng tốt hơn là hướng nó về những khu đất đã cày rồi. Đất đó khiến nó khó phóng nhanh nên không thể nhảy phá và là nơi mềm nên nếu có bị ngã em cũng không bị ngã nặng.

Thế là khi Laura đã ngồi an toàn trên yên, đặt bàn chân trái vào chiếc bàn đạp bằng da, đầu gối phải của cô quàng vừa khít trên mấu yên, Manly buông cương hàm ra và Laura cùng Trixy chạy về khu đất đã cày xong. Trixy rất ngoan và chạy thật êm dù nó sợ khi váy của Laura bay trong gió. Laura không hề bị ngã và ngày qua ngày người và ngựa cùng học với nhau.

Tất cả như bị kìm chân lại trong mùa thu. Đêm đầy sương giá và không bao lâu mặt đất đã đóng băng. Việc cày phá thêm năm mươi mẫu đất gần hoàn tất. Lúc này không còn những chuyến dạo xe chiều Chủ Nhật nữa. Skip và Barnum đang quá mệt

với việc kéo cày nên cần phải cho chúng có những ngày nghỉ. Thay vào đó là những cuộc đi dạo dài trên lưng ngựa vì Manly đã có chiếc yên riêng cho con ngựa nhỏ của anh. Fly và Trixy không có việc làm nào khác ngoài sự sẵn sàng cho những chuyến đi. Laura và Trixy cùng tập phóng nhảy và xoắn vó đều đặn. Một bước phóng ngắn đưa cả hai từ một mé đường vọt qua vết bánh xe đạp xuống khoảng cỏ dày ở giữa. Một bước nhảy tiếp theo đưa cả hai qua một vết bánh xe khác. Trixy nhẹ nhàng đến nỗi thoăn thoắt nhún nhảy những bàn chân xinh xắn không một tiếng động lớn. Một ngày khi đang cùng phóng xuống một con đường, Manly nói:

- Chà, được lắm! Trixy nhảy những bước ngắn cực lẹ nhưng Fly có thể ăn đứt nó về nước phi nhanh.

Và, anh cho Fly phóng đi. Laura cúi thấp xuống sát cổ Trixy, chạm nhẹ chiếc roi vào người nó và ráng sức bắt chước gần giống tiếng hét của một người chăn bò. Trixy lướt lên trước như một lần tên bỏ Fly lại phía sau. Laura kìm nó ngưng lại ngồi nín thở một lát trên yên chờ Manly theo tới. Nhưng khi Almanzo phản đối về việc phóng đi đột ngột, cô nói một cách thoải mái:

- Ô, Trixy nói với em rằng nó còn rất nhiều thời giờ.

Sau đó là nhiều lần độ sức mà Trixy chạy nhanh hơn thường là trong chuyến đi dài hai mươi dặm trên đồng cỏ trước giờ ăn điểm tâm.

Đó là thời gian hạnh phúc cho cả hai qua tình cảm dành cho nhau tăng dần theo mong ước.

Đôi lúc Laura nghĩ về việc kiếm thêm lợi tức và băn khoăn. Có lần cô để dành kem một cách kỷ lưỡng và gửi một hũ bơ lạt ra bán tại thị trấn với ý nghĩ góp thêm vào phí khoản mua tạp phẩm của Manly.

Cùng với bơ, cô gửi kèm năm tá trứng vì đám gà mái kiếm ăn quanh quần bên nhà kho và các đồng rơm đang đẻ rất nhiều trứng.

Nhưng Manly mang bơ về. Không một cửa hàng nào ở thị trấn muốn nhận thứ bơ đó và anh chỉ có thể bán mỗi tá trứng với giá năm xu. Laura không thể giúp gì thêm theo cách đó. Nhưng tại sao lo nghĩ về việc này? Manly không cần.

Khi cày phá đất xong thì lán cỏ khô phía sau nhà đã gọn gàng hơn để chờ mùa đông. Đó là một nơi ấm áp cho gia súc với cỏ khô chất chặt sát sườn nhà khắp các

phía. Thậm chí cỏ khô chất lên tới mái, dày khoảng bốn bộ dưới hàng hiên và dày hơn ở khoảng dưới nóc nhà để tạo thành một mặt nghiêng thoát nước.

Với chiếc dao dài phật cỏ khô, Manly khoét hai lỗ hổng xuyên qua đồng cỏ ở phía nam lán kho.

Anh đã tạo những ô cửa sổ bằng những lỗ hổng ở bên trong lán, vì anh nói, cỏ phải được soi sáng ngay cả khi các cửa ra vào đóng lại.

Khi lán đã được sắp xếp gọn gàng cũng là thời gian xẻ thịt thit.

Nhưng, người xẻ thịt đầu tiên là Ole Larsen, người hàng xóm ở phía bên kia đường. Ông Larsen là người thường mượn đồ dùng. Đây là lý do gây ra bất hòa giữa Manly và Laura vì Laura không chịu nổi việc mượn đồ dùng cho đến hư hao và ít khi trả lại. Mỗi khi nhìn thấy Manly lộn bộ tới cánh đồng ở mãi phía sau nhà Ole Larsen để kiếm một thứ máy móc lẽ ra phải nằm gọn trong lán kho của mình, cô đều không nén nổi cơn giận. Nhưng Manly nhắc phải nghĩ đến tình lối xóm.

Cho nên, lúc ông Larsen tới hỏi mượn chiếc thùng để lo cạo lông con heo lớn đang sắp giết thịt, cô đã nói ông cứ mang đi. Manly đang vào thị trấn nhưng cô biết chắc anh sẽ cho mượn.

Chỉ vài phút, ông Larsen trở lại mượn thêm chiếc nồi hơi chứa nước sôi để cạo lông con heo lớn.

Không lâu sau ông lại tới mượn cô mấy con dao để xẻ thịt và tiếp tục tới thêm nữa mượn cô hòn đá mài để mài dao cho bén hơn. Laura cúi kính tự nhủ nếu ông còn đến nữa để mượn con heo lớn của vợ chồng cô về cạo lông xẻ thịt cô cũng nhắc ông cứ việc bắt mang đi. Nhưng ông ta đã có con heo riêng của mình.

Sau hết, ông ta không hề mang biếu hàng xóm một miếng thịt tươi nào như mọi người vẫn thường làm.

Vài ngày sau, Manly giết con heo mập mạp của mình và Laura lần đầu tự lo làm các món xúc xích, giò thủ và ướp mỡ tất cả số thịt. Đùi, vai và sườn đều được làm đông lạnh trong nhà kho còn mỡ được ướp muối trong một thùng nhỏ.

Laura hiểu ra rằng làm một mình khác hẳn khi làm phụ Mẹ. Nhưng đây là một phần công việc của cô và cô cần phải hoàn thành, dù cô ghét mùi mỡ nóng và việc nhìn thấy quá nhiều thịt sống khiến cô ngán ăn mọi thứ.

Chính thời gian này ban giám hiệu trường học đem tới trả nốt cô số tiền lương dạy học tháng cuối trong học kỳ vừa qua. Số tiền khiến Laura cảm thấy mình dư dả và bắt đầu tính toán nên chi tiêu ra sao. Manly bảo nếu cô mua một con ngựa con cô có thể nhân đôi số tiền của mình trong một thời gian ngắn bằng cách bán con ngựa khi nó lớn hơn. Thế là họ quyết định làm như thế và Manly mua về một con ngựa hồng tròn hai tuổi với triển vọng lớn rất nhanh.

Laura không quan tâm đặt tên cho con ngựa. Có ích gì việc đó khi con ngựa chỉ được nuôi để bán đi? Nhưng con vật được chăm nuôi rất kỹ, được chải chuốt chăm sóc chu đáo để nó có thể lớn mau.

Một ngày gió lớn, Manly vào thị trấn từ sớm để Laura ở nhà một mình. Cô đã quen với việc ở nhà một mình nên không nghĩ ngợi gì nhưng gió thổi giá buốt đến nỗi cô không mở cửa trước. Khung cửa còn nguyên ổ khóa từ trong đêm. Giữa chừng buổi sáng đang bận rộn với công việc, Laura chợt nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy một đám người ngựa đang băng ngang đồng cỏ tiến tới từ phía đông nam. Cô thắc mắc sao những người này lại không di chuyển theo đường cái. Khi họ tới gần hơn, cô đếm cả thấy năm người và nhận ra đều là người da đỏ.

Laura thường nhìn thấy người da đỏ và không sợ hãi gì, nhưng cô cảm thấy tim cô như nhảy lên khi họ tiến thẳng tới căn nhà và tìm cách tự mở khung cửa ra vào phía trước và không gõ cửa. Cô mừng là cửa trước vẫn còn khóa, mau chóng lén vào phòng sau và khóa cửa lại.

Những người da đỏ đảo vòng quanh nhà tới cửa sau và cố mở cửa. Lúc đó, họ nhìn thấy Laura qua cửa sổ và ra dấu cho cô mở cửa rồi ra dấu cho biết họ sẽ không đụng chạm tới cô. Nhưng Laura lắc đầu, nhắc họ hãy đi khỏi. Có thể họ chỉ muốn một thứ gì ăn nhưng không ai có thể nói chắc thế nào.

Chỉ khoảng ba năm trước, những người da đỏ gần như đã sẵn sàng nổi loạn trên một đoạn đường miền tây và ngay lúc này họ vẫn thường quấy phá các trại làm đường sắt.

Cô không mở cửa nhưng theo dõi họ khi họ nói huyền thuyên với nhau. Cô không thể bắt kịp một lời nào mà cô có thể hiểu và hết sức sợ. Họ không hành động gì. Vậy sao họ không bỏ đi?

Thay vì thế, họ kéo về phía lán kho, nơi đang treo chiếc yên ngựa mới của cô và có Trixy ở đó... Trixy! Người bạn và cục cưng của cô!

Laura khiếp hãi. Ở trong nhà, cô tương đối an toàn vì họ không dễ phá nổi cửa để đột nhập.

Nhưng lúc này cô cũng nổi giận và luôn luôn cô hành động tức khắc. Xô bung cánh cửa, cô chạy thẳng tới lán kho, dừng lại giữa cửa ra lệnh cho những người da đỏ bước ra. Một người đang sờ mó lớp da của chiếc yên ngựa và một người đứng trong ngăn chuồng của Trixy. Trixy cũng kinh sợ. Nó không bao giờ thích người lạ và đang kéo chiếc dây buộc đầu run rẩy.

Mấy người da đỏ khác đang xem chiếc yên của Manly cùng bộ cương đóng ngựa vào xe với những mảnh trang trí bằng kền. Nhưng tất cả đều kéo tới bao quanh Laura ở ngay phía ngoài cửa lán.

Cô quát lớn với họ và dậm mạnh chân. Đầu cô để trần và những bím tóc tung bay theo gió trong khi mắt cô nảy lửa như cô vẫn thường thể khi giận dữ hoặc khi bị kích động.

Những người da đỏ chỉ im lặng ngấm cô một hồi rồi một người phát ra một tiếng không thể nhận biết rõ và đặt bàn tay lên cánh tay của Laura. Nhanh như ánh chớp, cô thẳng tay tát thật mạnh vào mặt người này.

Gã có vẻ nổi giận, xấn lên nhưng tất cả những người khác đều cười lớn và một người hình như là thủ lĩnh lệnh cho gã dừng lại. Rồi với những dấu hiệu chỉ vào mình, vào con ngựa của mình và với một vòng cánh tay hướng về phía miền tây, người đó nói:

- Cô đi-tôi-làm-vợ?

Laura lại lắc đầu, dậm mạnh chân ra hiệu cho họ hãy đem những con ngựa của họ đi khỏi ngay.

Và họ đi, cười trên những con ngựa nhỏ không có yên cương.

Nhưng khi họ phóng đi, người thủ lĩnh quay lại nhìn Laura vẫn đang đứng giữa những cơn gió thổi mạnh cuốn tung chiếc váy quanh người cùng những bím tóc và ngó theo họ bằng ngang đồng cỏ nhắm hướng miền tây.

Những con ngỗng trời đang bay về phía nam. Ban ngày trên nền trời dày đặc các

đàn ngỗng bay theo hình chữ V với tiếng kêu của những con đầu đàn và tiếng trả lời của những con bay sau vang lên liên tục hình như chỗ nào cũng có âm thanh. Ngay cả trong đêm, tiếng ngỗng cũng vang lên bất tận tựa hồ chúng đang dẫn đường cho cái lạnh từ phương bắc tràn xuống.

Laura thích ngắm những đàn ngỗng bay cao như đang chạm vào nền trời xanh theo những hình chữ V lớn hoặc hình chữ V nhỏ hơn với con đầu đàn ở ngay điểm nhọn kéo theo những con khác di chuyển như một dòng nước chảy ở phía sau nhưng lúc nào cũng giữ nguyên hình chữ V hoàn hảo. Cô cũng thích nghe âm vang những tiếng kêu hoong, hoong của chúng. Đặc biệt khi cất lên lẻ loi trong đêm, âm vang của tiếng kêu ấy có một vẻ gì vừa hoang dã vừa tự do xuyên qua màn tối giống hệt một lời réo gọi gần như khó cưỡng lại. Laura đã không biết bao lâu mong được mọc cánh để bay theo.

Manly bảo:

- Các cụ vẫn bảo “mọi thứ đều dễ thương khi tiếng ngỗng kêu trên cao” nhưng anh tin là mình sắp có một mùa đông dữ dội khi những con ngỗng bay cao và hối hả như vậy. Chúng không dám ngưng lại trên các hồ nước để nghỉ ngơi và ăn uống mà hấp tấp mở đường cho một cơn bão.

Nhiều ngày, những con ngỗng trời mãi miết bay về hướng nam rồi tới một buổi chiều nắng nặng nề, một dải mây đen kéo dài thấp ngang chân trời tây bắc. Dải mây vươn lên cao hơn, cao hơn mãi, cho tới khi ánh nắng đột ngột bị che phủ và gió gào hú ào tới rồi khắp nơi bị xóa nhòa trong một màn tuyết quay cuồng.

Laura đang ở nhà một mình khi gió thốc vào góc nhà phía tây bắc mạnh tới nỗi toàn thể căn nhà rung lên. Cô chạy vội tới bên cửa sổ nhưng chỉ nhìn thấy một bức tường trắng toát dựng lên phía ngoài ô kính. Manly đang trong lán và ngay khi tiếng gió hú đột ngột vang lên anh cũng nhìn qua cửa sổ.

Lúc đó dù đang giữa buổi chiều, anh đã cho ngựa và bò ăn xong bữa tối, vắt xong sữa cho con bò cái vào chiếc xô nhỏ có rắc một ít muối. Anh cẩn thận đóng cửa lán lại, buộc chặt rồi bước lên nhà. Ngay khi anh vừa rời khỏi cửa lán, một đợt gió cực mạnh quất thẳng vào người anh. Gió hình như từ mọi hướng dồn đến cùng một lúc. Quay về bất kỳ phía nào, anh cũng thấy gió thốc thẳng vào mặt. Anh biết chắc nhà

nằm ở đâu nhưng không thể nhìn thấy gì. Anh không nhìn thấy gì ngoài một màn trắng. Hơi lạnh tăng thêm và tuyết là một đám bụi băng bám đầy trên tai, trên mắt anh. Khi hít thở, anh thấy bị nghẹn lại.

Sau vài bước đi, anh không còn nhìn thấy lán kho ở đâu nữa. Anh đã đứng trơ trọi trong một vùng trắng xóa đang quay cuồng.

Xoay mặt về hướng bên phải, Manly bước lên, nhưng không bao lâu anh biết rằng anh đã đi đủ xa để tới chỗ căn nhà mà vẫn không thể nhìn thấy. Thêm vài bước nữa, anh đụng phải chiếc xe cũ mà anh bỏ cách nhà một khoảng về phía nam. Mặc dù anh giữ đúng hướng gió ngược, gió lại thổi tới từ hướng nam nhưng lúc này anh đã biết rõ mình đang ở đâu. Thế là lại xoay mặt đổi hướng lại cho đúng, anh tiếp tục bước tới. Thêm một lần nữa, anh tính là đã tới nhà nhưng vẫn không thấy. Nếu bối rối thất vọng, anh sẽ không tìm thấy nhà và đi lạc ra ngoài đồng cỏ hoặc là sẽ bị chết cồng ở cách nhà chỉ chừng vài bước chân trước khi cơn bão chấm dứt. Không một tiếng kêu nào của anh có thể được nghe thấy trong tiếng gió. Được, anh cần phải đi thêm một đoạn xa hơn nữa để tránh đứng im. Thêm một bước chân và vai anh thoáng chạm nhẹ vào một thứ gì đó. Anh đặt bàn tay lên và sờ thấy là một góc nhà.

Nhà đây rồi! Anh gần như sắp tách khỏi nó và bước ra ngoài trời bão.

Bám chắc tay vào bờ vách, anh lần theo và đến được cửa sau.

Bão thổi xô anh vào trong khi anh mở cánh cửa. Anh đứng và chớp mắt liên hồi cho tuyết rơi khỏi mắt trong hơi ẩm và mái che của căn nhà mà anh suýt bị lạc xa. Trong tay anh vẫn còn chiếc xô sữa.

Trong lúc anh vật lộn với cơn bão, sữa không tràn ra vì đã đông cứng lại.

Cơn bão hoành hành suốt ba ngày đêm. Trước khi Manly đi lại lán kho bình thường, anh phải lần theo vách nhà tới góc buộc dây phơi quần áo. Một bàn tay bám chặt sợi dây, anh lần theo tới sau nhà.

Cởi sợi dây ở góc buộc, anh lần quanh căn nhà tới cửa và buộc dây tại đó. Anh nối vào đầu dây một khúc dây ngắn hơn, sợi dây khô mà anh kéo lên từ trong phòng chứa đồ. Lúc này, vừa mở cuộn dây, anh vừa đi tới đóng cỏ khô ở trước cửa lán kho, neo chắc sợi dây và theo nó quay về nhà bình yên. Sau đó, anh tới kho một lần mỗi ngày để chăm lo cho đám gia súc.

Trong thời gian cơn bão gào hú quật quã bên ngoài, Laura và Manly ngồi ở trong nhà. Laura giữ cho lò sưởi cháy đều với số than cất trong phòng chứa đồ. Cô nấu nướng với những món tồn trữ trong phòng chứa thực phẩm hoặc dưới hầm và ca hát khi ngồi đan vào buổi chiều. Con chó già Shep và con mèo nằm một cách thân thiện trên tấm thảm trước lò bếp và hơi ấm luôn có đều trong ngôi nhà nhỏ tiện nghi đứng vững chãi giữa cơn quật quã mù mịt.

Cuối buổi chiều thứ tư, gió lắng xuống. Nó không còn sức xoáy cuộn và thổi dồn những mảnh tuyết rời bay thẳng trên mặt đất, gom thành những cụm cứng nằm rải rác khắp đồng cỏ giữa những mảnh đất trống. Nắng lại chiếu thứ ánh sáng còn đọng sương với những quầng nhật ảo khổng lồ dựng sát hai bên. Và trời lạnh buốt! Laura và Manly ra ngoài ngắm quang cảnh tan hoang. Tai họ chưa hết dư vang của tiếng bão khua đập và trong cái tĩnh lặng nổi theo vẫn có một vẻ gì bối rối. Manly nói:

- Trận bão này rất tệ hại. Mình sẽ nghe nói tới nhiều mất mát do nó gây ra.

Laura ngấm làn khói bốc lên từ ống khói trong căn nhà hàng xóm bên kia đường. Suốt ba ngày cô không thể nhìn thấy căn nhà đó. Cô nói:

- Gia đình Larsen cũng ổn cả.

Hôm sau, Manly đánh xe vào thị trấn mua thêm vài món đồ và nghe ngóng tin tức.

Ngôi nhà sáng sủa và vui hẳn lên khi anh trở về. Những tia sáng cuối cùng của mặt trời đang chiếu qua ô cửa sổ phía nam. Laura giúp anh cởi áo khoác khi anh từ lán kho lên nhà, sau khi thả ngựa và lo cho đám gia súc ăn tối.

Nhưng Manly có vẻ suy nghĩ. Sau khi ăn bữa tối xong, anh kể các tin tức cho Laura nghe.

Một người đàn ông ở phía nam thị trấn đang ở nhà kho khi bão tới như tình trạng Manly và đã bị lạc khi trở về nhà. Ông ta đi lang thang ra ngoài đồng cỏ và sau khi bão dứt được tìm thấy chỉ còn là một cái xác chết cứng.

Ba đứa nhỏ trên đường từ trường học trở về cũng bị lạc nhưng gặp một đồng cỏ khô và chui vào trong đó. Chúng ôm lấy nhau để giữ hơi ấm và bị tuyết đóng cứng.

Khi bão ngưng, đứa lớn nhất, một đứa con trai, đã đào lỗ chui ra khỏi tuyết và mọi người tìm được chúng. Chúng đói lả nhưng không bị chết cứng.

Tầm trôi dạt của gia súc trước khi cơn bão dứt xa hàng trăm dặm. Lâm vào cảnh mù mịt và bối rối, chúng chạy thẳng lên bờ cao của sông Cottonwood, nhiều con sa xuống mặt sông đóng băng, quấy lộn rồi chìm trong nước và băng tuyết cho tới khi bị ngộp và chết cứng. Lúc này người ta đang lôi chúng lên khỏi sông, có hàng trăm con đang được lột da để giữ lại.

Cơn bão đến quá sớm so với mùa bão khiến mọi người đều bị bất ngờ và rất nhiều người bị vùi trong tuyết đến độ bị liệt hẳn bàn tay hoặc bàn chân. Không bao lâu nữa sẽ có bão tiếp nhưng lúc này mọi người đã chuẩn bị sẵn và không thể bị thiệt hại nặng như thế.

Thời tiết quá lạnh không còn thích hợp cho những chuyến cưỡi ngựa. Thêm nữa, mặt đất đã bị tuyết phủ kín nên Manly thắng ngựa vào cỗ xe trượt trong những buổi chiều Chủ Nhật. Rồi anh cùng Laura lái xe chạy quanh đây đó, qua trại của Bố để thăm gia đình, tới gia đình Boast, những người bạn già sống cách nhiều dặm về phía đông. Nhưng các chuyến xe đều luôn luôn rất ngắn, chỉ trong khoảng từ hai mươi tới bốn mươi dặm. Lúc này rất nguy hiểm vì bão có thể ập đến thành linh ngay khi ở cách xa nhà.

Barnum và Skip không còn phải làm việc nên rất mập mạp, hăng hái và thích thú được kéo xe đi dạo thật nhiều cho Laura và Manly. Chúng như cố ý nhảy nhót cho những chiếc chuông vang lên vui vẻ hơn trong khi tai chúng co giật cảnh giác và những cặp mắt sáng long lanh.

Những con ngựa nhỏ Trixy, Fly và cặp ngựa kéo cày Kate, Bill cũng trở nên mập mạp trong lán kho với việc ẩn mình sau những đồng cỏ khô che khuất sân sau. Những ngày nghỉ đã đến gần và cần phải làm một thứ gì đó cho dịp đó. Gia đình Boast và gia đình Ingalls luôn cùng nhau họp mặt vào những dịp nghỉ khi có thể làm được. Bữa ăn trưa ngày Lễ Tạ Ơn ở nhà Boast rồi bữa ăn trưa Giáng Sinh ở nhà Ingalls. Bây giờ, với Laura và Manly lại có thêm một gia đình nữa và tất cả đã thỏa thuận thêm một dịp họp mặt khác. Mừng Năm Mới sẽ được tổ chức tại gia đình Wilder.

Quà Giáng Sinh là thứ khó nghĩ vì mùa màng đã dốc ra hết, nhưng Manly đã đóng cho hai cô em nhỏ của Laura những cỗ xe trượt tuyết và cả hai đã mua kẹo

Giáng Sinh cho tất cả mọi người.

Với chính mình, họ quyết định sẽ mua một món quà chung là món gì cả hai đều có thể dùng và cùng ưa thích. Sau khi xem bản cataloge Montgomery Ward, họ chọn một bộ đồ ăn bằng thủy tinh. Họ cần bộ đồ để bày trên bàn ăn và có một bộ đồ rất xinh được quảng cáo gồm một chén đựng đường, một bình chứa muỗng, một đĩa bơ, sáu chiếc đĩa chứa nước sốt và một chiếc đĩa lớn hình bầu dục dành bày bánh mì. Trên chiếc đĩa lớn này có hình những bông lúa nổi lên trên mặt thủy tinh với dòng chữ bọc xung quanh: Xin ban cho chúng con phần bánh ăn ngày hôm nay.

Cả hai đều thích thú với món quà ngay khi chiếc hộp từ Chicago gửi tới và được mở ra.

Không bao lâu những ngày nghỉ đã trôi qua và trong tháng Hai là kỷ niệm sinh nhật lần thứ mười chín của Laura. Kỷ niệm sinh nhật lần thứ hai mươi chín của Manly tới sau đúng một tuần nên họ quyết định tổ chức kỷ niệm sinh nhật chung vào ngày Chủ Nhật ở giữa hai ngày.

Không có gì dềnh dàng trong ngày kỷ niệm ngoài chiếc bánh sinh nhật lớn chung cho cả hai và thêm một ít bánh trái cùng thức ăn.

Laura đã trở thành một tay nấu nướng lành nghề và một chuyên gia về làm bánh.

Với công việc và vui chơi, trong nắng ấm và giông bão, mùa đông trôi qua. Có rất ít khách viếng thăm và mời họp bạn vì lán giềng đều ở cách xa, ngoại trừ gia đình Larsen ở phía bên kia đường, và ngày rất ngắn. Tuy thế, Laura không bao giờ thấy cô đơn. Cô yêu ngôi nhà nhỏ của mình và thích công việc trong nhà. Luôn luôn bên cạnh cô có Shep và con mèo rồi cô còn có những con ngựa, những con bò cái ở trong chuồng để tới thăm chúng. Cô nghĩ như thế cũng thích như có khách thăm viếng mỗi ngày.

Khi Trixy liếm bàn tay cô hoặc dúi chiếc mũi mềm mại của nó vào vai cô hoặc khi Skip, gã tinh quái, xục tìm trong túi của cô một miếng đường, cô cảm thấy chúng là những người bạn rất hợp ý.

Những con ngỗng trời đang từ miền nam trở về. Chúng bay thật cao từ hồ nước này qua hồ nước khác, nơi chúng thả nổi trên mặt nước để nghỉ ngơi và lùng kiếm

mời đọc các mé bờ.

Tuyết không còn trên mặt đất và dù đêm chưa hết lạnh, gió vẫn giá buốt, ánh nắng đã ấm hơn và mùa xuân đang tới. Manly đang lo cày bừa để hoàn thành việc chuẩn bị đất cho việc gieo hạt giống lúa mì và lúa mạch. Anh phải bắt đầu công việc sớm vì có tới một trăm mẫu lúa mì và năm mươi mẫu lúa mạch trên đất trại. Trong căn nhà lều trên đất trại, Laura giữ những túi đựng trong lúc anh xúc hạt lúa mì đổ vào. Anh chở tất cả về lán kho rồi đem đi gieo. Lều trại rất lạnh. Các túi lúa rất thô nhám và hạt lúa đầy bụi bặm.

Ngồi ngắm những hạt lúa mì no tròn chảy vào trong miệng túi mở rộng khiến Laura chóng mặt.

Nếu cô rời mắt đi, chúng sẽ tràn ngay vào những tờ báo dán trên vách lều và những dòng chữ cứ dâng lên trước mắt cô. Cô không có lý do bực bội vì nhiều chữ đảo ngược lại nhưng cô cứ phải đọc chúng bằng mọi cách. Cô không thể nào không để mắt tới chúng. Những từ rồi lại những từ! Khắp nơi đầy những từ và những hạt lúa mì! Rồi cô nghe thấy Manly lên tiếng:

- Ngồi nghỉ một lát đi! Em mệt rồi.

Thế là cô ngồi xuống, nhưng cô không mệt. Cô muốn bệnh. Sáng hôm sau cô thấy tệ hơn nhiều và Manly phải tự lo bữa ăn điểm tâm cho mình.

Nhiều ngày cô choáng váng mỗi khi cô rời khỏi giường. Bác sĩ nhắc cô phải nằm im tĩnh dưỡng. Ông ta cam đoan là không bao lâu nữa cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn và trong khoảng ít tháng, chính xác là sau chín tháng, cô sẽ hoàn toàn ổn hết. Laura sắp có em bé.

Thì ra là thế! Tốt, cô không cần lẩn tránh nữa. Cô phải đi lại loanh quanh và làm công việc trong nhà để Manly có thể lo mùa màng. Có quá nhiều thứ phụ thuộc vào vụ mùa năm nay và không có tiền thuê mướn người.

Không bao lâu, Laura đã rón rén quanh nhà làm những thứ có thể làm và bất cứ khi nào cần sẽ làm dễ chịu cơn choáng váng bằng cách nằm nghỉ vài phút trên giường. Ngôi nhà nhỏ trở nên hơi dơ dáy vì cô không thể luôn luôn chăm lo đúng mức. Khi thấy khổ sở về công việc của mình, cô thỉnh thoảng mỉm cười nhăn nhó nhớ lại một câu nói của Mẹ:

- Kể nháy múa phải trả công cho người chơi đàn.

Đúng, cô đang phải trả, nhưng cô cần làm việc. Cô cần giúp thật nhiều dù là việc gì.

Những hàng cây không lớn mau lắm. Thời tiết khô nóng của mùa hè không tốt cho chúng và chúng cần được chăm sóc kỹ hơn thêm nhiều năm từ lúc này để mười mẫu cây giữ đủ số lượng cần thiết cho việc xác nhận chủ quyền đất trên khu trại cây này.

Cho nên Manly cày xung quanh những cây nhỏ, phủ bồi cho chúng bằng những chất bón lấy từ khu sân nhà kho.

Laura nhớ những chuyến dạo xe trên đồng cỏ mượt xanh trong không khí tươi mát đầu xuân.

Cô nhớ những bông hoa tím hoang dã với hương thơm lan tỏa, nhưng khi những đóa hoa hồng đại nở vào tháng Sáu, cô đã có thể ngồi trên xe sau Skip và Barnum đi dọc những con đường quê có hoa hồng đồng cỏ mọc thành những bụi thấp rậm rạp khoe từ màu hồng nhạt tới màu đỏ sậm và không khí đượm mùi hương dịu ngọt. Trong một chuyến đi dạo như thế, thỉnh thoảng cô hỏi sau một hồi im lặng:

- Mình sẽ đặt tên con là gì?

Manly đáp:

- Lúc này mình chưa thể đặt tên được vì mình không biết nó sẽ là con trai hay con gái.

Sau một lát im lặng nữa, Laura nói:

- Nó sẽ là một đứa con gái và mình sẽ gọi nó là Rose.

Mùa xuân đó thường có mưa. Mưa kéo qua mùa hè và những cây nhỏ đủ sức đứng vững để khua vẫy những mảnh lá xanh trong gió đồng thời mỗi ngày đều vươn lên cao hơn. Những bông hoa cỏ đại màu xanh da trời bùng lên khắp các thảm đất cao và trong các khu đầm lầy còn đọng nước ở những chỗ trũng, cỏ đầm lầy cũng mọc um tùm.

Và, chao ôi, lúa mì và lúa mạch đã lớn lên biết ngần nào! Nhờ trời mưa!

Ngày nối ngày qua đi và lúa mì vươn lên cao, mạnh mẽ, mượt mà thật đẹp. Rồi hạt lúa ngậm sữa và chỉ ít ngày nữa mùa vụ đã hoàn thành êm ả. Thậm chí lúc này trời

có đổi tiết thành khô nóng thì mùa vụ vẫn thu hoạch tốt vì lúa mì đã chín.

Cuối cùng vào một ngày Manly từ ngoài đồng trở về. Anh đã xem xét khắp đồng và quyết định cắt lúa.

Anh nói vụ lúa thật hoàn toàn. Tất cả đều đạt mức bốn mươi gia một mẫu và đều thuộc loại hạt hạng nhất. Giá lúa đã lên tới bảy mươi lăm xu một gia và giao hàng ngay tại nhà máy xay xát trong thị trấn. Anh nói:

- Anh đã chẳng nói với em rằng mọi thứ đều ngang nhau sao? Người giàu có đã trong mùa hè nhưng kẻ nghèo lượm đá trong mùa đông.

Anh cười lớn và Laura cười với anh. Thật vô cùng tuyệt vời.

Buổi sáng, Manly phải vào thị trấn mua máy cắt bó lúa mới để thu hoạch lúa mì.

Anh đã chờ cho tới khi biết chắc là một vụ mùa tốt mới đi mua máy vì chiếc máy khá đắt, tới hai trăm đô la.

Nhưng anh chỉ phải trả một nửa tiền sau khi đập xong lúa và nửa còn lại được thanh toán sau khi thu hoạch lúa vào mùa sau. Anh chỉ phải thanh toán tám phần trăm tiền lời tính trên số tiền trả vào mùa sau và có thể cầm thế một món đồ cá nhân và những con bò cái để đảm bảo số nợ. Manly vào thị trấn sớm vì anh muốn quay về kịp để bắt đầu cắt lúa.

Laura tự hào khi Manly lái xe chở chiếc máy vào trong sân. Cô bước ra xem máy trong lúc anh thắng bốn con ngựa vào xe để khởi sự ra đồng lúa mạch. Lúa mạch chín nhiều nhất nên anh bắt đầu cắt lúa mạch trước.

Khi Laura quay vào trong nhà, cô tính thầm trong đầu một bài toán - một trăm mẫu với bốn mươi gia một mẫu thì có bốn ngàn gia lúa mì. Bốn ngàn gia lúa mì mà mỗi gia bảy mươi lăm xu thì... Ô, có bao nhiêu đây? Cô cầm cây bút chì lên. Bốn ngàn gia nhân với bảy mươi lăm xu thành ra ba ngàn đô la. Không thể tin nổi! Vậy mà đúng thế! Họ giàu thực rồi! Cô đã nói kẻ nghèo lượm đá của mình!

Họ có thể trả tiền mua máy gặt và món nợ do Manly mua cào cỏ một năm trước mà không thanh toán nổi vì mùa vụ năm đó thất bát. Số nợ bảy mươi lăm đô la, số nợ bốn mươi lăm đô la và việc thế chấp Skip và Barnum đều tùy thuộc vào việc thu hoạch lúa. Laura không nghĩ đến những số tiền lớn mà chỉ thấy ghét việc cầm thế những con ngựa. Cô gần như coi đó là một cuộc cầm thế chính Manly. Được rồi, bây

giờ thì không bao lâu nữa, món nợ đó sẽ trả xong và trả xong cả số tiền mua chiếc cày lớn bằng cách cầm thế những con bò. Cô nghĩ còn một số nợ về những thứ dự trữ nhưng không nắm chắc. Dù sao những thứ này không nhiều lắm. Có lẽ cô có thể cần một người giúp làm các công việc cho tới khi cô sinh em bé xong. Khi đó cô có thể nghỉ ngơi, cô cần nghỉ ngơi, vì do lo là với việc ăn uống, cô thiếu chất nuôi dưỡng và đã khá ốm yếu. Thật dễ chịu khi có một người khác lo nấu nướng. Lúc này mùi vị thức ăn luôn khiến cô muốn ói.

Manly đã cắt xong năm mươi mẫu lúa mạch bằng chiếc máy McCormick mới trong ngày hôm đó. Buổi tối anh hết sức mừng rỡ. Anh đã thu hoạch một mùa lúa mạch tuyệt vời và sáng sớm mai anh bắt đầu thu hoạch lúa mì.

Nhưng, sáng hôm sau, sau hai lần cắt thử quanh cánh đồng lúa mì, anh tháo ngựa và đưa về lán kho. Tốt hơn là hãy để thêm vài ngày nữa. Khi cắt thử, anh thấy lúa chưa chín đều như anh nghĩ và anh không có cơ hội thu hoạch loại hạt hạng nhất từ những bông lúa còn xanh. Nhưng lúa vẫn nặng hơn anh tính toán và nếu nó không đạt nổi hơn bốn mươi gia một mẫu thì anh cũng lắm. Laura cảm thấy không đủ kiên nhẫn. Cô nôn nóng thấy lúa mì được cắt và trữ vào kho an toàn. Từ cửa sổ, cô có thể nhìn thấy chiếc máy gặt lúa mới sáng bóng đang đứng bên những bông lúa và cô nghĩ chính nó cũng nôn nóng.

Buổi trưa hôm đó, vợ chồng DeVoes ghé qua. Cora ngưng lại chơi trong lúc chồng chị, Walter đi vào thị trấn. Vợ chồng DeVoes cũng cùng trạc tuổi như Manly và Laura và họ làm đám cưới đã lâu. Laura và Cora rất thân với nhau và buổi chiều hôm đó thật dễ chịu ngoại trừ thời tiết hơi nóng nực hơn.

Buổi chiều dần trôi trong lúc thời tiết càng nóng hơn vì đứng gió một cách bất thường. Không khí thật ngọt ngào khó thở.

Khoảng ba giờ Manly từ nhà kho về và nói chắc là trời sắp mưa. Anh mừng đã không cắt lúa mì để phải bỏ nằm dẹp dưới mưa bão trước khi lo tụt nổi chúng. Trời âm u và gió nổi lên rồi ngưng lại nhưng trời tiếp tục sấm tối hơn. Sau đó, gió thổi nhẹ nhàng hơn nhưng ánh nắng biến thành màu xanh biếc.

Rồi cơn bão ào đến. Mưa không lớn rồi những hạt mưa đá bắt đầu rơi, lúc đầu chỉ lác đác, kế tiếp trở thành dày hơn, quật xuống xối xả những hạt mưa lớn hơn và có

nhiều viên đá to ngang với trái trứng.

Manly và Cora nhìn qua các ô cửa sổ ra ngoài. Họ không thể nhìn ra xa vì màn mưa mù mịt nhưng thấy rõ ông Larsen ở bên kia đường tới trước cửa nhà của ông ấy và bước ra. Rồi họ nhìn thấy ông ta ngã xuống và một người chạy ra khỏi cửa nắm bàn chân ông ta lôi vào nhà.

Manly nói:

- Đồ điên, ông ta vừa lãnh một viên đá vào đầu.

Mưa bão chấm dứt chỉ trong vòng hai mươi phút sau và khi họ nhìn xa ra cánh đồng, chiếc máy gặt vẫn đứng nguyên nhưng tất cả lúa mì đã nằm rạp xuống. Manly nói:

- Anh đoán chừng cơn mưa hốt hết lúa mì của mình rồi.

Nhưng Laura không thể lên tiếng nổi.

Rồi Manly chạy băng qua bên kia đường để coi chuyện gì xảy ra với ông

Larsen. Vài phút sau, anh quay về và kể lại rằng ông Larsen bước ra lượm một viên đá lớn mà ông ta muốn đo kích cỡ.

Đúng lúc ông ta cúi xuống toan lượm viên đá thì một viên đá khác nện thẳng lên đầu. Ông ta bất tỉnh hồi lâu sau khi được lôi vào nhà nhưng lúc này đã ổn, ngoại trừ chỗ đau nhức trên đầu.

Manly tiếp:

- Bây giờ mình hãy làm món kem ướp lạnh. Em khuấy kem đi, Laura. Anh lo lượm đá để ướp lạnh.

Laura quay về phía Cora đang đứng im lặng nhìn qua cửa sổ. Cô hỏi:

- Bạn có thích món kem ướp lạnh để kỷ niệm hôm nay không, Cora?

Cora đáp:

- Không! Tôi đang muốn quay về nhà coi có chuyện gì xảy ra ở đó. Kem lạnh khiến tôi mắc nghẹn!

Cơn mưa chỉ kéo dài trong hai mươi phút nhưng để lại khắp nơi quang cảnh đổ nát với những vũng nước đọng, những hố lún do đá nện xuống. Những ô cửa sổ không có màn che đều bị đập vỡ.

Mặt đất phủ đầy những viên đá giống như được che dưới một lớp băng và

những viên đá dồn lại thành từng cụm ở nhiều chỗ. Lá và cành của đám cây con bị tước khỏi thân cây và mặt trời tỏa ra làn sáng yếu ớt sũng nước trên những thân xác không còn nguyên vẹn. Laura nghĩ, đó là thân xác của những nỗ lực làm việc trồn một năm, thân xác của những hy vọng và những sắp xếp thích thú thoải mái. Rồi, sẽ không có những người tới đập lúa để phải lo nấu nướng. Laura vẫn khiếp sợ việc đập lúa. Như Mẹ thường nói:

- Trong cái thiệt hại lớn vẫn luôn có cái lợi nhỏ:

Laura thấy bực mình vì đã nghĩ tới một cái lợi nhỏ như thế.

Cô và Cora ngồi trắng nhọt người và im lặng cho tới lúc Walter lái xe tới trước cửa, giúp Cora bước lên và cho xe chạy đi gần như quên cả chào nhau do mãi lo nghĩ tới việc phải mau trở về nhà để coi cơn bão có gây ra hậu quả tệ hại nào không.

Manly đã ra thăm đồng lúa mì và khi trở về, anh nói một cách tỉnh táo:

- Khỏi cần phải lo cắt lúa nữa. Cơn mưa đã đập hạt rụng hết xuống đất. Số lúa mì trị giá ba ngàn đô la đã được vùi xuống chỉ do một lần bất ổn trong năm.

Laura đang lẩm bẩm nói thầm:

- Kẻ nghèo lượm...

Manly hỏi:

- Chi đó?

Laura đáp:

- Em đang nói là lần này kẻ nghèo lượm đá trong mùa hè.

Hai giờ chiều hôm sau, những viên đá lớn vẫn nằm thành đồng tại những vùng đất thấp.

Dù mọi kế hoạch đều đổ vỡ, những mảnh vụn vẫn được thu thập và gom lại thành một hình thù nào đó. Mùa đông đang tới. Than cần phải mua để dự trữ đủ. Phí khoản này tốn khoảng từ sáu mươi tới một trăm đô la. Hạt giống cũng cần cho vụ gieo trồng vào năm tới. Thêm vào đó là những khoản nợ về máy móc đang đến kỳ thanh toán.

Chiếc máy gặt chỉ được dùng cắt vên vẹn năm mươi mẫu lúa mạch, chiếc cày lớn, máy cắt cỏ, cào cỏ, máy gieo hạt dùng trong mùa xuân và một cỗ xe thùng mới.

Cũng còn năm trăm đô la tiền vay bằng cầm thế ngôi nhà. Laura kêu lên:

- Cầm ngôi nhà năm trăm đô la! Ôi, em không biết có chuyện này!

Manly nói:

- Anh cho là không cần thiết phải khiến em lo nghĩ về chuyện đó.

Nhưng thứ gì có thể làm để giải quyết hết thảy những món nợ này, và ngày hôm sau anh vào thị trấn để tìm kiếm. Có lẽ anh có thể nâng món tiền vay bằng cách cầm thế khu đất trại. Thật mừng là anh đã được xác nhận quyền sở hữu đất. Anh không thể cầm thế trại cây vì nó còn thuộc quyền sở hữu của Nhà nước cho tới khi Manly trồng nổi cây cối trong đó. Và Laura nghĩ cô có thể nghe thấy Bố đang hát “Chú Sam của chúng ta đủ giàu để ban cho ta cả một nông trại!” Nhiều lúc Laura sợ cái đầu của cô hay suy nghĩ lông bông, nhưng thêm món nợ năm trăm đô la quả là một cú sốc. Năm trăm và hai trăm là bảy trăm, rồi thêm cỗ xe thùng, chiếc máy cắt cỏ... Cô phải ngưng tính toán hoặc cái đầu của cô sẽ rối tung lên.

Manly tìm ra cách giải quyết là khất nợ máy móc thêm thời hạn một năm bằng cách chịu thêm tiền lãi. Thậm chí anh cũng được hoãn đợt thanh toán đầu tiên món tiền mua máy gặt tới mùa vụ sau và lui đợt thanh toán thứ hai tới năm sau nữa. Anh có thể bán hết số cỏ khô với giá bốn đô la một tấn và giao hàng tại ga xe lửa thị trấn.

Người mua muốn chở hàng tới Chicago.

Nhưng anh không thể vay tiền bằng cách cầm thế đất nông trại nếu anh không sinh sống tại đó.

Anh đang cần có tiền trả tiền lãi của các món nợ cùng tiền mua hạt giống và thực phẩm. Không có cách nào để có tiền ngoại trừ di chuyển về đất trại. Nếu họ sống trên đất trại, họ có thể vay được số tiền tám trăm đô la.

Một người mới tới mua lại cặp ngựa Kate và Bill với giá cao hơn cái giá anh phải trả để có chúng. Manly không cần tới chúng vì anh đã kiếm được người nhận lãnh làm trại cây theo điều kiện chia lợi nhuận. Manly sẽ được cung cấp hạt giống.

Skip và Barnum cùng Trixy và Fly lo kéo cày có thể gom lại cùng làm một nơi.

Có một người nào khác trông nom trại cây, Manly có thể tăng thêm mùa vụ trên đất trại và thu lợi tức nhiều hơn so với khi anh phải một mình làm việc trên cả hai khu trại.

Chỉ còn cần phải làm nhà trên đất trại trước khi họ dọn về, nhưng họ có thể ổn

định với việc làm thêm một phòng lớn và đào một hầm chứa trong khi căn lều trại được dùng làm phòng chứa đồ.

Thế là đã quyết định xong. Manly hối hả lo gom lại lúa mì đã bị trận mưa đá đập hết hạt xuống đất nhưng rom rất tốt để nuôi gia súc và bán.

Khi số lúa mạch đã được kéo hết về chất đồng tại đất trại, Manly đào một hố sâu xuống đất để làm hầm chứa và dựng ở bên trên một gian phòng nối vào lều trại cũ. Sau đó anh dựng một khung nhà kho, cắt cỏ đầm phơi khô, chất đồng xung quanh khung sườn để làm một nhà kho bằng cỏ khô.

Bây giờ tất cả đã sẵn sàng để di chuyển. Manly và Laura dọn về nhà trại ngay hôm sau ngày hoàn tất nhà kho.

Đó là ngày hai mươi lăm tháng Tám. Và năm thứ nhất đã qua hết mùa đông và mùa hè.

2. NĂM THỨ HAI

Ngày hai mươi lăm tháng Tám năm 1886 thật đẹp trời, khi Manly và Laura di chuyển về ngôi nhà trên đất trại.

- Một ngày tuyệt vời, tuyệt vời hết như ngày mình làm đám cưới vào đúng một năm trước và cũng là một cuộc khởi đầu mới y hệt năm trước. Với một ngôi nhà mới, dù nhỏ hơn một chút.

- Bây giờ mình ổn hẳn rồi. Em sẽ thấy! Cuối cùng mọi thứ đều như nhau. Người giàu...

Giọng anh chìm vào im lặng nhưng Laura không thể giúp nói dứt câu nói cổ của người Ailen:

- Người giàu có đá vào mùa hè và người nghèo có đá vào mùa đông.

Thế đó, họ đã có đá trong trận mưa đá và cũng trong mùa hè.

Nhưng lúc này cô không cần nghĩ về chuyện đó nữa. Điều cần làm là sắp xếp các thứ trong căn nhà mới và biến căn nhà thành vui vẻ cho Manly. Manly tội nghiệp, anh đã phải làm việc cực nhọc và cố làm tới mức hoàn hảo nhất. Căn nhà không tệ lắm, dù gian phòng mới hơi chật, không có chiều dài với một khung cửa ra vào mở về hướng nam, một ô cửa sổ mở ra một dải hành lang hẹp phía tây sát căn lều trại cũ. Có một ô cửa sổ phòng mở ra hướng đông. Gần ô cửa sổ này, một tấm gương

soi được treo trong góc nhà phía nam và dưới tám gương là chiếc bàn. Đầu giường kê sát phía bên kia ô cửa sổ và kéo dọc theo bờ vách phía bắc.

Lò bếp được đặt trong góc tay bắc của gian phòng với chiếc tủ chén đứng bên cạnh. Bàn ăn dựa vào vách phía tây gần cuối bức vách về phía nam.

Chiếc thảm trải trong phòng ngủ cũ được trải trên phần phía đông của gian phòng và chiếc ghế tựa cùng chiếc ghế đu nhỏ của Laura được đặt trên thảm sát cạnh nhau giữa các ô cửa sổ. Buổi sáng, nắng chiếu xuyên qua ô cửa sổ phía đông vào trong phòng. Mọi thứ đều ngăn nắp và dễ chịu.

Căn lều trại cũ rất thích hợp biến thành một phòng trữ đồ và bò ngựa hoàn toàn thoải mái trong căn nhà kho mới. Ngôi nhà được một dải đồi thấp che chắn từ phía bắc qua phía tây và xoay hướng về phía nam nên ngay trong mùa đông cũng có hơi ấm.

Quanh khắp ngôi nhà đều mới và mát mẻ. Gió thổi xô những lớp cỏ cao trong đầm trải dài từ chân đồi gần kho chuồng tới đường ranh đất trại phía đông và phía nam. Nhà dựng trên đỉnh một ngọn đồi thấp luôn luôn có cỏ xanh ở phía trước. Vùng đất cày nằm ở phía bắc ngọn đồi nên từ trong nhà không nhìn thấy. Laura rất vui với căn nhà. Cô thích tầm nhìn rộng không bị ngăn chặn trên đồng cỏ với những lớp cỏ đại luôn chập chờn trong gió. Lúc này chắc chắn tất cả xung quanh chỉ là bãi cỏ ngoại trừ một cánh đồng nhỏ. Theo yêu cầu của luật định chỉ cần gieo trồng đủ mười mẫu trước khi được trao quyền sở hữu đất. Nhưng cỏ mọc ở phía bắc căn nhà là loại cỏ cuống xanh trên đất cao chứ không phải loại cỏ đầm lầy mọc thành hàng lối ở những trũng đất thấp. Lúc này đang là thời gian làm cỏ nên mỗi ngày đều được tính bằng số lượng cỏ khô phơi được trước khi mùa đông tới.

Do có mưa đá nên cỏ khô trở thành mùa vụ duy nhất trong năm nay. Cho nên, ngay khi bữa ăn điểm tâm vừa dứt, Manly lập tức thẳng Skip và Barnum vào xe kéo theo chiếc máy cắt cỏ và bắt đầu làm việc liền.

Laura không làm công việc buổi sáng của mình. Cô đi cùng với anh ra xem công việc diễn tiến và lúc đó do không khí mát mẻ và cỏ mới cắt rất sạch và thơm ngọt, cô đi lang thang khắp cánh đồng ngắt những bông hoa quỳ dại. Một lát sau, cô chậm rãi trở về nhà với những công việc chưa làm xong.

Cô không muốn ở lại trong nhà. Sẽ có quá nhiều thời gian như thế sau khi em bé có mặt. Và cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều khi ở ngoài trời. Do đó, cô không bày ra nhiều việc nhà và thay thế bằng việc theo Manly ra ngoài đồng cỏ.

Khi anh chất đầy cỏ khô lên máng cỏ để kéo về nhà kho, Laura cũng sẵn sàng trên xe, đạp nén các nắm cỏ do anh hất lên cao dần thêm mãi cho tới khi cô ngất ngưỡng trên đỉnh, ngồi trên xe trở về nhà kho. Tại nhà kho, cô theo cỏ khô trượt xuống vào vòng tay của Manly và đứng an toàn trên mặt đất.

Manly gom các đồng cỏ khô ngoài đồng bằng chiếc cào kéo lớn. Cào kéo là một tấm ván dài to bản với những chiếc răng bằng gỗ gắn cách khoảng kín hết chiều dài. Mỗi con ngựa được buộc vào một phía và đi dọc hai bên luống cỏ kéo tấm ván theo. Những răng cào dài cắm vào cỏ khô dồn lại thành đồng trước tấm ván và đẩy đi dọc trên mặt đất.

Khi đã có đủ lượng cỏ được gom lại và kéo tới nơi đánh đồng, Manly nghiêng tấm ván trượt cỏ vào trong đồng. Nhiều đồng cỏ như thế sẽ tạo thành một đồng cỏ thực sự. Khi mỗi con ngựa men theo một bên đồng cỏ, Manly bước theo sau đổ cỏ khô lên trên đồng rồi đi tiếp tới đầu bên kia để gom một đồng cỏ khác.

Barnum rất thạo việc và luôn kéo đầu ván của mình tới đứng cạnh đồng cỏ phía bên của nó.

Nhưng Skip ngưng lại khi anh không điều khiển nó nên Laura phải lái Skip dọc bên đồng cỏ rồi ngồi tựa vào bên mé cỏ khô có nắng trong lúc Manly đi gom cỏ tiếp. Khi đồng cỏ đủ cao, Manly dùng chiếc chĩa cỏ cào vuốt xuống ở các phía, sắp xếp tất cả cho kết vào nhau gọn gàng, gom hết những cọng cỏ khô rải rác xung quanh. Rồi, anh chất lên trên chóp đồng cỏ một ôm cỏ khô lấy từ trong xe.

Thời tiết dễ chịu của mùa thu trôi qua đi như thế. Đêm đã trở nên lạnh hơn và sương giá đã tới.

Việc phơi cỏ khô chấm dứt.

Manly đã cày đất trại lấy tám trăm đô la nên lúc này anh có thể mua than dự trữ cho mùa đông và đem về chất trong phòng chứa đồ.

Tiền thuế đất sáu chục đô la cũng được thanh toán xong. Trại cây không phải đóng thuế vì chưa được công nhận quyền sở hữu. Tiền lời tất cả các món nợ mua máy

cũng trả hết. Chỉ còn phải dành tiền mua hạt giống gieo trồng vào mùa xuân và họ hy vọng có đủ tiền sống cho tới mùa vụ sau.

Số cỏ khô cũng giúp ích được. Manly đã bán ba mươi tấn với giá bốn đô la một tấn và số tiền 120 đô la là lợi tức của mùa vụ năm đó.

Những con ngỗng trời muộn màng đang bay đến từ phương bắc và hình như chúng không có vẻ vội vã bay về phía nam. Thay vì gấp rút di chuyển, chúng kiếm mồi trong các đầm lầy và nhón nhơ bay từ hồ nước này qua hồ nước khác khiến các mặt hồ gần như bị phủ kín bởi những đàn ngỗng bơi quanh quẩn. Trên trời đầy những đàn ngỗng bay theo hình chữ V và vang lên tiếng kêu của chúng ở khắp nơi.

Một hôm Manly hồi hả về nhà lấy súng. Anh nói với Laura:

- Một đàn ngỗng đang bay rất thấp. Anh tin là anh có thể bắn rớt một con.

Anh đi nhanh ra cửa và quên băng rằng khẩu súng cũ giật nảy mạnh về phía sau. Anh chĩa súng về phía trước, nhắm và bóp cò.

Laura theo ra vừa đúng lúc thấy anh xoay mòng mòng với hai bàn tay ôm mặt.

Cô hỏi:

- Ô, anh có hạ được một con ngỗng không?

- Ừ, nhưng anh không hạ hẳn được nó.

Anh đáp trng lúc lau máu trên mũi.

Đàn ngỗng không hề hấn gì đã bay đi nhập bọn với họ hàng trong một khu hồ.

Sắp tới là một mùa đông dễ chịu, đàn ngỗng đã biết như thế nên không hề hấp tấp bay về hướng nam.

Cánh đồng nhỏ không bao lâu đã được cày xong và cơn lũ công việc dồn dập cũng trôi qua.

Tháng Mười Một tuyết rơi phủ kín mặt đất và thật tốt cho việc đi dạo trên xe trượt tuyết.

Laura và Manly quấn kín trong quần áo và bọc thêm những tấm đắp thường đi dạo trên xe trượt tuyết vào những buổi chiều nắng. Vì Laura cảm thấy dễ chịu hơn khi ở ngoài trời nên Manly đóng một cỗ xe trượt có tay lái và tạo một bộ yên cương đặc biệt cho con chó già Shep.

Vào những ngày dễ chịu, Laura buộc Shep vào cỗ xe trượt cho nó kéo cô từ trên

đồi xuống đường cái. Sau đó, cả hai cùng leo lên đồi. Shep kéo theo cỗ xe và Laura đi bộ bên cạnh nó để chờ nó kéo cô đi xuống một chuyến khác cho tới khi cô cảm thấy quá mệt không còn đi bộ lên đồi được nữa.

Shep không khi nào thấy mệt vì việc này và đôi lúc cỗ xe va phải một cụm dày khiến Laura lăn tròn vào trong tuyết, nó còn có vẻ thực sự cất tiếng cười.

Rồi tháng Mười Một qua và tháng Mười Hai tới. Sáng ngày mồng năm, mặt trời chiếu sáng nhưng giống như có mưa bão ở phía bắc.

Manly nói:

- Tốt nhất là em chơi ở ngoài trời trọn ngày hôm nay, vì có thể ngày mai có bão.

Thế là, ngay sau bữa điểm tâm, Laura buộc Shep vào cỗ xe trượt để đi dạo chuyển xuống đồi đầu tiên trong ngày. Nhưng cô chỉ dừng lại ở phía ngoài một lát. Cô nói với Manly khi anh trở về từ nhà kho:

- Em không cảm thấy thích chơi. Thà rằng em vào cuộn mình bên lò sưởi.

Và sau khi công việc cho bữa ăn trưa xong hết, cô lại ngồi ngơ ngẩn trong chiếc ghế đu bên lò sưởi khiến Manly lo ngại.

Trong buổi chiều, Manly ra nhà kho và quay lại với những con ngựa đóng sắn vào cỗ xe trượt.

Anh nói:

- Anh qua kiểm Mẹ. Ráng giữ bình tĩnh cho tới khi anh trở về cùng với Mẹ.

Lúc này tuyết đã đóng chắc khi Laura nhìn qua cửa sổ thấy anh lái xe xuống đường với cặp ngựa phóng nhanh hết sức. Cô nghĩ tốc độ đó có thể khiến chúng đoạt các giải đua vào ngày Mồng Bốn Tháng Bảy.

Rồi cô đi bộ trên nền nhà hoặc ngồi sát bên lò cho tới khi Manly trở về cùng với Mẹ. Mẹ kêu lên khi hơi ấm bên lò sưởi:

- Chúa ơi. Con không khỏe. Mẹ sẽ giúp con lên giường ngay.

Và Laura đáp:

- Con sẽ phải nằm lâu ở trên giường. Bây giờ con cố ngồi lâu ở đây cho tới khi nào còn chịu được.

Nhưng chỉ một lát sau cô không còn cãi lại được và chỉ mơ hồ nhận thấy Manly lại lái xe chạy đi kiểm một người bạn của Mẹ trong thị trấn.

Bà Powers là một phụ nữ Ailen rất vui tính và dễ thân thiện. Lần đầu Laura biết bà qua sự nghe thấy một câu bà nói:

- Chắc chắn cô ấy sẽ ổn hết vì cô ấy còn trẻ mà. Bà nói cô ấy mười chín là vừa bằng tuổi con bé Mary nhà tôi. Nhưng tôi nghĩ tốt hơn là mình nên có một bác sĩ.

Khi Laura lại có thể nhìn và nhận biết mọi việc xung quanh thì thấy Mẹ và bà Powers đang đứng bên nhau ở cạnh giường cô. Và, còn có Manly ở dưới chân?

Không! Manly đã đi mời bác sĩ. Rồi lại có hai Mẹ, hai bà Powers? Hình như tất cả đều đang bọc khắp xung quanh cô.

Lời hát nào trong một bài hát cổ mà Bố hay hát?

... bờ đất thần tiên

Mau bước tới, đừng rời tôi nửa bước

Đưa tôi đi trên đôi cánh êm đềm

Tới...

Cô đang được đưa đi xa trên một đợt sóng đau đớn. Một luồng hơi lạnh đột ngột chạy dọc theo lưng cô và cô nhìn thấy một người cao lớn rũ tuyết trên chiếc áo khoác bên cửa và bước tới bên cô dưới ánh đèn sáng.

Cô mơ hồ cảm thấy một chiếc khăn chạm trên mặt và ngửi thấy một mùi vị ấm nóng. Rồi cô trôi vào một vùng bóng tối để chịu không còn sự đau đớn.

Khi Laura mở mắt ra, ánh đèn sáng trưng khắp phòng và Mẹ đang cúi khom xuống người cô với bác sĩ đứng một bên. Và trên giường, sát bên cô là một đồng mền nhỏ ấm áp.

Mẹ nói:

- Hãy nhìn con gái nhỏ của con đi, Laura! Một em bé thật xinh và cân nặng tám pao.

Bà Powers lên tiếng từ chỗ ngồi của bà bên lò bếp:

- Cô là một cô gái tuyệt hảo. Một cô gái can đảm thực sự và nhờ đó, cháu bé sẽ khỏe khoắn.

Bây giờ thì cô ổn hết rồi.

Thế là Manly đưa bác sĩ và bà Powers về nhà còn Mẹ ở lại và Laura ngủ lập tức với bàn tay đặt nhẹ lên cô bé Rose.

Rose là một đứa bé khỏe mạnh đến nỗi Mẹ chỉ cần ở lại trong vài ngày. Rồi Hattie Johnson đến.

Cô ta lên tiếng:

- Lần này là tắm rửa cho em bé chứ không phải lau chùi cửa sổ nữa.

Nhưng không bao lâu Hattie cũng ra đi và bộ ba Manly, Laura và Rose được bỏ lại với riêng họ trong căn nhà nhỏ trên đỉnh đồi giữa đồng cỏ mênh mông bao bọc xung quanh.

Không có một ngôi nhà nào ở đủ gần để làm hàng xóm, ngoại trừ cách xa hơn một dặm phía bên kia đầm lầy có một vài ngôi nhà có thể được nhìn thấy ở bên rìa thị trấn.

Một trăm đô la quý báu đã bay theo các hóa đơn bác sĩ, thuốc men và giúp sống qua mùa hè và mùa đông, nhưng sau hết, đã có một bông hồng của tháng Mười Hai quý hiếm hơn mọi bông hồng tháng Sáu nên cái giá phải trả đó là hợp lý.

Giáng Sinh đã tới và Rose là món quà lớn nhất. Trước ngày lễ Giáng Sinh, Manly kéo một xe cỏ khô vào thị trấn và mua về chiếc đồng hồ đẹp nhất. Chiếc đồng hồ cao gần hai bộ tính từ phần chân bằng gỗ hồ đào tới phần đỉnh chạm khắc. Khung cửa kính phía trước có một dây naho mạ vàng với bốn con chim mạ vàng đang bay phía trên và chiếc quả lắc đựng đĩa phía sau cũng mang cùng màu vàng. Âm thanh của chiếc đồng hồ thật vui vẻ dễ chịu với những tiếng tích tắc và khi nó điểm giờ, nhịp chuông của nó rất trong trẻo êm dịu. Laura thấy thích chiếc đồng hồ ngay tức khắc.

Chiếc đồng hồ báo thức cũ bằng kền không còn điểm giờ chính xác nữa nhưng vẫn có thể đáp ứng yêu cầu và Laura nói một cách ngờ vực:

- Nhưng anh có nên...

Rồi Manly nói với cô là anh đã bán cỏ khô để mua chiếc đồng hồ làm quà Giáng Sinh cho cả ba người. Số cỏ khô làm thức ăn gia súc được dự trữ nhiều hơn mức cần thiết để kéo dài qua mùa đông nên anh không thể không bán cỏ khô vì không còn nơi chứa nữa.

Giáng Sinh là khoảng thời gian thật hạnh phúc dù là một ngày có bão và họ ngồi yên trong nhà.

Nhưng một hôm bất chợt có vẻ ấm áp và Laura đã ngồi nhà quá lâu nên cô muốn làm một chuyến dạo xe về thăm Bố Mẹ. Họ có thể mang em bé đi theo an toàn không?

Cả hai tin là được. Một số mền được hơi ấm bên lò sưởi. Manly lái cỗ xe trượt nhỏ tới sát cửa và làm cho chỗ ngồi trong bửng xe hơi ấm hơn một chút. Rose được quấn kín trong những tấm mền hơi ấm, chiếc áo choàng rộng màu đỏ, chiếc mũ trùm với một tấm khăn tay lụa mỏng màu xanh che trên mặt được cột chắc vào các tấm mền ở trong xe.

Rồi họ khởi hành. Lũ ngựa bước nhanh và tiếng chuông xe reng rộn rã.

Nhiều lần Laura lòn tay vào dưới các lớp mền sờ trên mặt Rose để biết chắc bé vẫn được ấm và có không khí dưới tấm mạng che.

Hình như chỉ mất chừng vài phút họ đã đưa xe đến ngôi nhà cũ và chạy vội vào nhà để nghe cả Bố lẫn Mẹ quở trách. Bố nói:

- Mấy con điên rồi! Đem con bé ra ngoài trong cái lạnh mười lăm độ âm như thế này!

Nhưng đó mới chỉ là cái lạnh trong hàn thử biểu. Mẹ thêm:

- Con bé dám bị ngộp mất.

Laura đáp:

- Con vẫn luôn luôn trông chừng cháu mà. Nó không sao hết.

Và Rose ngọ ngậy mấy ngón tay rồi ọ ẹ lên tiếng. Bé rất ấm và thoải mái vì đã có một giấc ngủ ngon.

Laura không bao giờ nghĩ tới nỗi nguy hiểm khi đưa em bé ra ngoài trời nên cô lo lắng dọc đường về nhà và mừng khi bước vào nhà bình yên. Hình như việc chăm sóc em bé phải mất thật nhiều công phu.

Không còn những chuyến dạo xe bất chợt nữa và cho tới một ngày thực sự ấm áp, họ lái xe đi xa bốn dặm tới thăm ông bà Boast.

Ông bà Boast sống với nhau trong trang trại của họ. Hai người không có con và không thể ngăn nổi ồn ào trước Rose.

Cuối cùng, khi cuộc viếng thăm chấm dứt và bà Boast đang đứng bên xe chờ ngắm họ lên đường thì ông bắt đầu nói. Ông nói một cách e dè và cuối cùng bằng một

giọng nói kỳ lạ:

- Nếu các cháu chịu để em bé lại cho Ellie trông nom, các cháu có thể đem con ngựa tốt nhất của tôi ra khỏi chuồng và dắt nó đi.

Manly và Laura im lặng trong sự kinh ngạc và ông Boast tiếp tục nói:

- Các cháu còn có thể có một đứa con khác nhưng chúng tôi thì không. Chúng tôi không bao giờ có con.

Manly kéo vội dây cương và Laura hỗn hển:

-Ồ, không! Không! Lái xe đi, Manly!

Khi đã chạy một đoạn xa, cô còn ôm chặt Rose nhưng cô buồn cho ông Boast đã bị họ bỏ đứng lại và cho bà Boast đang chờ đợi trong nhà để được nghe biết kết quả đề nghị do chồng bà nêu ra với họ.

Thời gian còn lại của mùa đông trôi qua mau. Không còn những trận bão nữa và thời tiết đã chuyển sang mùa ấm. Tháng Tư đến và việc gieo hạt bắt đầu trên khắp các trang trại.

Ngày mười hai tháng Tư, Manly xuống nhà kho đóng ngựa để chuẩn bị làm việc vào buổi chiều.

Khi anh bước vào nhà kho, nắng đang chiếu ấm áp và anh không nghĩ tới mưa bão. Nhưng khi những con ngựa đã được chải lông, đóng yên và đứng giữa lúc anh khởi sự đưa chúng ra ngoài bỗng vang lên một tiếng nổ như có một cái gì vụn vỡ trên toàn khu nhà kho. Rồi anh nghe tiếng gió gào hú và không còn nhìn thấy gì ngoài màn tuyết quay cuồng. Một cơn bão tuyết trong tháng Tư! Sao vậy, đã là thời gian làm việc mùa xuân rồi!

Manly không thể tin ngay vào mắt mình. Anh dụi mắt và nhìn lại. Rồi anh tháo cương cho lũ ngựa và đi vào nhà. Chỉ là một đoạn đường ngắn để qua nhưng không còn thứ gì có thể nhìn thấy, ngoại trừ màn tuyết mặc dù rải rác trên lối đi là cỗ xe trượt, cỗ xe thùng và cỗ xe kéo lớn. Nhắm hướng từ mỗi thứ này, anh đi lần đến thứ khác và tới được cửa nhà sau an toàn. Laura lo lắng nhìn qua cửa sổ về phía nhà kho với hy vọng bắt gặp hình dáng của Manly đang quay về nhưng cô không thấy gì cho tới lúc anh mở cửa.

Đây là một cơn bão mùa đông tệ hại nhất kéo dài suốt hai ngày không khi nào

ngưng gió với những tiếng gào hú man dại bốc cao.

Nhưng trong căn nhà, tất cả đều ấm áp. Gia súc cũng bình yên trong nhà kho và lần theo đường dây là những cỗ xe bỏ rải rác, Manly lo liệu chăm sóc chúng mỗi ngày một lần để chúng không thiếu thức ăn và nước uống.

Sáng ngày thứ ba nắng lên, gió chỉ còn là những đợt thổi nhẹ và khắp nơi đều có tuyết. Rất nhiều người gặp bão đột ngột và hai người qua đường gần đó đã bị lạc và chết.

Trong lúc ông Bowers đang làm việc trên cánh đồng của mình thì có hai người lạ đi bộ từ thị trấn tới. Họ ngưng lại hỏi thăm đường tới nhà ông Matthews là bạn của họ ở Illinois. Ông Bowers chỉ nhà ông Matthews cho họ, căn nhà được nhìn thấy rất rõ phía bên kia đồng cỏ và hai người lạ tiếp tục đi tới.

Không bao lâu, cơn bão ập tới và ông Bowers rời khỏi cánh đồng về nhà ẩn nấp.

Sau hôm cơn bão qua, ông Bowers thấy ông Matthews đang trên đường đi tới thị trấn và hỏi ông ta về những người bạn ở Illinois. Ông Matthews chưa hề gặp những người bạn đó. Thế là hai người cùng đi tìm.

Hai người lạ được tìm thấy trong một đồng cỏ khô đứng trơ vơ giữa đồng trống bên con đường mà họ phải đi qua. Những người này đã lúi cúi ra đốt lửa. Lúc đó đương nhiên họ phải bỏ ý nghĩ giữ ấm người bằng ngọn lửa đốt lên giữa cơn bão và ngoài trời tuyết nên đã chui vào cái hốc trong đồng cỏ khô.

Tại đó, cả hai đã chết cứng.

Nếu họ tiếp tục bước đi, có thể họ đã đi qua được cơn bão chỉ kéo dài hai ngày.

Hoặc nếu họ có quần áo đủ ấm họ đã không bị chết cứng trong đồng cỏ khô. Nhưng họ chỉ mặc loại quần áo mỏng cho mùa xuân ở Illinois nên không chống nổi cơn bão tuyết miền tây.

Không bao lâu tuyết lại tan hết và mùa xuân thực sự đến với tiếng hót của bầy chim chiền chiện, hương thơm dịu của những bông hoa tím và thảm cỏ mới mọc xanh phủ kín khắp đồng.

Laura đặt Rose vào trong giỏ quần áo với chiếc mũ len nhỏ xíu trên đầu và đặt chiếc giỏ ở bên cạnh trong lúc cô và Manly trồng cây trong vườn.

Con chó già Shep đã bỏ đi mất. Nó không bao giờ hòa thuận nổi với Rose và luôn tỏ ra ghen tức. Một bữa nó rời nhà không bao giờ trở về nữa và không ai biết số phận nó ra sao. Nhưng một con chó lớn dễ thân thiện, màu đen đi lạc tới nhà, Saint Bernard, và được nhận vào thế chỗ cho Shep.

Saint Bernard hình như nghĩ rằng công việc đặc biệt của nó là trông chừng Rose và Rose ở bất cứ nơi nào nó cũng đảo vòng xung quanh hoặc nằm sát bên cô bé. Chiếc bếp lò đã được rời vào trong phòng chứa đồ để phòng lớn mát mẻ hơn vì thời tiết đang nóng và trong gian bếp dành cho mùa hè này, Laura làm việc một cách hạnh phúc với Rose và con chó đen lớn nô giỡn hoặc ngủ trên sàn nhà.

Không thể cưỡi trên lưng ngựa an toàn với một em bé nhưng Laura không nhớ chuyện đó nhiều lắm vì Manly đã gắn chặt giỏ đựng quần áo vào trước cổ xe nhỏ, chỉ chừa đủ chỗ để chân cho Laura ở trước ghế dành cho người ngồi điều khiển xe. Sau bữa ăn trưa, khi mọi việc đã làm xong, Laura thắng Barnum vào cổ xe nhỏ với Rose trùm chiếc mũ màu hồng ngồi trong giỏ, và cô lái xe đi tới bất kỳ nơi nào mà cô nghĩ tới. Nhiều khi chỉ là vào thị trấn nhưng thường hơn là những chuyến về thăm Mẹ và các em.

Lúc đầu Mẹ sợ đưa Rose đi xa theo bằng cách đó nhưng không bao lâu cũng thấy quen. Dù Barnum kéo xe rất nhanh, nó lại ngoan ngoãn như một con mèo con và cổ xe đặt an toàn trên hai vòng bánh nhẹ nhàng. Rose không thể nào ngã ra khỏi giỏ còn Laura là một người điều khiển xe có hạng. Cô cũng không bao giờ thấy khó chịu một chút nào với việc Barnum kéo cổ xe.

Và Manly không phải quan tâm nhiều vì thường cô luôn trở về nhà đúng vào giờ lo bữa ăn tối.

Với việc nhà, vườn tược, chăm sóc và đưa Rose đi chơi, mùa hè qua đi rất nhanh và đã tới thời gian phơi cỏ khô. Lúc này Rose đã ngồi được ở một chỗ khuất gió và ngó xem trong khi Laura giúp điều khiển Skip kéo chiếc cào cỏ lớn.

Cả Laura và Manly đều thích ngồi ở ngoài cánh đồng phơi cỏ khô đầy nắng và để cho Rose ngủ dưới sự canh chừng của con chó lớn. Thỉnh thoảng Laura điều khiển Skip và Barnum kéo chiếc máy cắt cỏ trong khi Manly cào gom cỏ với Trixy và Fly.

Không có những người đập lúa để phải nấu nướng trong mùa thu này vì những

người mượn trại cây đã lo liệu việc đó.

Sản lượng lúa gạo gần như không nhiều lắm so với mức phải đạt. Mùa quá khô và giá lúa mì lại thấp, chỉ còn năm mươi xu một giạ.

Tuy nhiên vẫn có đủ tiền thanh toán mọi khoản tiền lời và một số các món nợ nhỏ như nợ mua máy cắt cỏ, mua cào kéo, mua chiếc cày lớn và kỳ thanh toán thứ nhất cho chiếc máy gặt lúa. Còn lại món nợ mua cỗ xe thùng, món tiền năm trăm đô la liên hệ tới ngôi nhà và món tiền tám trăm cầm thế khu đất trại. Thêm nữa là số hạt cần dự trữ cho mùa gieo kế tiếp, các món thuế phải nộp, tiền mua than và thức ăn dự trữ tới mùa gặt sau.

Nhưng còn có số tiền bán cỏ khô và hai con bò non. Hai con bò rất đẹp mới tròn hai tuổi và bán được mỗi con mười hai đô la. Số tiền hai mươi bốn đô la giúp khá nhiều cho việc mua thực phẩm.

Tính toán về mùa vụ cũng không đến nỗi tệ.

Ngày hai mươi lăm tháng Tám lại tới, và mùa đông và mùa hè này đã là năm thứ hai.

3. NĂM THỨ BA

Trước thời tiết lạnh đang tới, Laura đề nghị chuyển bếp lò trở lại gian phòng lớn và cô không hiểu lý do khiến Manly cứ chần chừ cho tới khi anh từ thị trấn về mang theo một chiếc lò đốt than cứng.

Chiếc lò khá đẹp bằng sắt màu đen bóng lộn và có nhiều mảnh kền trang trí sáng chói.

Manly giải thích mục đích mua lò là để tiết kiệm như thế nào. Lò chỉ cần một lượng than cứng nhỏ vẫn đủ nóng nên dù giá than cứng là mười hai đô la một tấn vẫn ít tốn kém hơn đốt than mềm với giá sáu đô la một tấn. Rồi nó lại có một độ nóng đều đặn ngày cũng như đêm. Độ nóng này giúp cho họ tránh khỏi bị lạnh vào những lúc khởi sự ấm rồi chuyển thành rét ngọt như khi dùng chiếc bếp lò kia.

Chiếc nắp mạ kền của chiếc bếp lò mới có thể di động và mọi thứ đồ nấu, ngoại trừ việc nướng bánh. đều làm được trên lò này. Vào những ngày nướng bánh sẽ có chiếc lò kia trong gian bếp dành cho mùa hè.

Rose đang tập bò nên trong những ngày này cần thả cho bò quanh quần trên

sàn và sàn phải được giữ ấm.

Laura cảm thấy họ không có khả năng mua chiếc lò mới nhưng Manly đã lo xong. Cô không bận tâm về chuyện đó nữa và anh đang phải chịu đựng cái lạnh. Hình như không bao giờ anh có quần áo mặc cho đủ ấm. Cô đang đan một chiếc áo dài tay bằng len mịn để dành làm món quà Giáng Sinh bất ngờ cho anh.

Thật khó giấu kín anh cho tới khi đan xong nhưng sau Giáng Sinh cô có thể dễ dàng đan thêm một chiếc nữa cho đủ cặp.

Manly mặc chiếc áo mới khi anh lái cỗ xe trượt tới ăn bữa trưa Giáng Sinh cùng gia đình.

Khi họ khởi hành về nhà, trời đã tối và tuyết bắt đầu rơi. May là không có bão tuyết mà chỉ là một trận gió, dĩ nhiên, lùa thổi tuyết. Rose được phủ ấm, nằm trong tay Laura với những chiếc mền và các tấm che trùm kín xung quanh cho cả hai, còn Manly trong chiếc áo khoác da bò ngồi cạnh vợ con.

Xe chạy chậm trong đêm tối và ngược bão và có lúc Manly phải dừng ngựa lại.

Anh nói:

- Anh nghĩ là chúng đã đi lạc đường vì chúng không ưa bị gió đập vào mặt.

Anh chui ra ngoài các tấm che, bước xuống khỏi xe, cúi nhìn sát mặt đất cổ kiểm vết xe trên đường, nhưng tuyết đã phủ kín mọi thứ. Cuối cùng khi dùng bàn chân gạt lớp tuyết đi, anh tìm thấy vết bánh xe và chỉ là một vết nhỏ ở một mé đường. Thế là Manly đi bộ suốt một quãng đường dài còn lại, lần theo những dấu vết mờ nhạt mà anh thỉnh thoảng tìm thấy trên đồng trống mênh mông giữa tuyết rơi và trong bóng tối.

Họ thầm cảm ơn Chúa khi về được tới nhà với hơi ấm của chiếc lò than. Và

Manly nói chiếc áo mới đã chứng tỏ một giá trị thực sự.

Dù thời tiết lạnh nhưng không có những cơn bão tuyết nặng nề và mùa đông đang lướt qua một cách khá nhẹ nhàng. Peter, anh họ của Laura đã từ phía nam tiểu bang tới và đang làm việc cho gia đình Whiteheads, những người hàng xóm sống cách họ nhiều dặm về phía bắc. Anh thường tới thăm họ vào ngày Chủ Nhật.

Bất ngờ cho Manly là vào ngày kỷ niệm sinh nhật của anh, Laura đã mời Peter cùng gia đình Whiteheads tới ăn cơm trưa. Cô nấu các món ăn và nướng bánh trong

gian bếp dành cho mùa hè. Đó là một ngày ấm áp dễ chịu trong mùa đông và là một bữa ăn trưa hết sức vui vẻ.

Nhưng dù trong những ngày ấm áp Laura lại bị nhiễm lạnh và lên cơn sốt phải nằm bẹp trên giường. Mẹ đã đến xem tình trạng cô ra sao và đưa Rose về nhà chăm sóc ít ngày. Thay vì giảm nhẹ, cơn sốt lại tăng lên và Laura thấy đau ở họng. Bác sĩ tới thăm bệnh cho biết đây không phải là cảm sốt mà là một trường hợp bệnh bạch hầu. Thật may là ít nhất thì Rose cũng đã an toàn bên nhà Mẹ để cô không lây bệnh sang con.

Nhưng đã có nhiều ngày lo lắng trong khi Manly chăm sóc cho Laura cho tới khi bác sĩ thông báo là Rose hoàn toàn không bị lây nhiễm bệnh.

Nhưng chính Manly lại bị lây nhiễm và vào một buổi sáng tới thăm bệnh, bác sĩ buộc anh phải nằm trên giường và tuân theo các yêu cầu một cách nghiêm ngặt. Ông ta nói sẽ kiếm một người ở thị trấn tới giúp đỡ họ. Một thời khoảng ngắn sau khi bác sĩ rời nhà, Royal, anh trai của Manly tới chăm sóc cho hai người. Anh ta còn độc thân, đang sống một mình và thấy rằng anh ta là người có thể lo liệu tốt nhất.

Thế là cả hai nằm cùng trong một gian phòng với những bất tiện nhất cho sự chăm sóc và trải qua những ngày bệnh hoạn khốn khổ. Bệnh Laura rất nặng trong khi Manly bệnh nhẹ hơn.

Cuối cùng, cả hai đã có thể rời giường đi loanh quanh nhưng bác sĩ đưa ra lời khuyên cuối cùng là không được làm việc gì quá sức. Royal mệt rũ rượi gần như người bệnh đã trở về nhà và Laura cùng Manly phủ kín người tiêu trọn một ngày hè trong gian bếp để xông khói gian phòng bệnh.

Thêm vài ngày sau nữa, Rose được đưa trở về nhà. Bé đã tập đi trong thời gian xa nhà và có vẻ như lớn hơn. Nhưng thật dễ chịu được giữ cho bé chạy những bước nhỏ đầu tiên quanh gian phòng và trên hết tất cả là đã bắt đầu tốt lành trở lại. Bây giờ Laura nghĩ là xáo trộn đã trôi qua hết. Nhưng nó vẫn còn kéo dài thêm nhiều ngày sau.

Manly không theo lời nhắc của bác sĩ đã làm việc nặng và vào một buổi sáng giá rét, anh suýt bị ngã khi bước xuống khỏi giường vì không thể giữ vững chân mình. Chân anh bị tê lên tới hông và chỉ sau khi chà xát anh mới đứng lên được với sự giúp

đỡ của Laura.

Nhưng cả hai cùng lo công việc trong nhà rồi sau bữa ăn sáng, Laura giúp anh thắng xe và anh vào thị trấn gặp bác sĩ. Bác sĩ nói:

- Một cơn tê bại nhẹ do làm việc quá sức sau khi bị bệnh bạch hầu.

Từ bữa đó là một cuộc chiến đấu để giữ cho những chiếc chân của Manly có thể bình thường trở lại. vài ngày anh thấy đỡ hơn rồi những ngày sau lại tồi tệ hơn, nhưng dần dần cũng khá hẳn cho tới khi anh có thể đi lại và làm những công việc nhẹ nếu anh cần thận.

Đây cũng là dịp mùa xuân đến. Những hóa đơn thuốc men và bác sĩ quá tốn kém. Tiền để sống cho tới mùa gặt mới không còn nữa. Người mướn là trại cây đã ra đi và trong điều kiện của mình, Manly không thể làm việc trên cả hai khu đất. Trại cây chưa được giao quyền sở hữu chủ và những cây con đang cần được vun trồng chu đáo.

Phải làm một điều gì đó. Và trong tình trạng khẩn cấp này, một người muốn mua nông trại xuất hiện. Ông ta lãnh món nợ tám trăm đô la do Manly cầm thế khu đất trại và trả thêm cho anh hai trăm. Thế là khu đất trại đã được bán và Manly cùng Laura lại dọn về khu trại cây vào một ngày đầu xuân.

Ngôi nhà nhỏ trong tình trạng tiêu tụy nhưng chỉ cần thêm một ít sơn, vài tấm lưới chắn ruồi muỗi và lau quét sạch sẽ đã trở lại thoáng mát duyên dáng. Laura cảm thấy như cô vừa được trở về nhà và ở đây Manly qua lại nhà kho dễ dàng hơn do mặt đất bằng phẳng nên anh không phải leo đồi như ở khu đất trại.

Anh đã dần dần khắc phục được chứng tê bại nhưng vẫn bị ngã nếu bị vấp. Anh không thể bước qua một tấm ván khi gặp trên đường mà phải đi vòng quanh. Các ngón tay anh vẫn bị tê cứng đến nỗi anh không thể thắng ngựa vào xe hoặc tháo ngựa nhưng anh có thể điều khiển ngựa khi mọi thứ đã sẵn sàng. Thế là Laura thắng ngựa vào xe và giúp anh cho ngựa khởi hành rồi chờ sẵn để giúp anh tháo ngựa khi anh trở về.

Người mướn trại cây đã cày xong đất vào mùa thu nên khi nhận lại trại cây, Manly chỉ còn phải bừa và gieo hạt giống trên các cánh đồng. Công việc làm chậm nhưng cũng hoàn tất kịp thời.

Mưa đến đúng vào lúc cần và lúa mì, lúa mạch đều lên tốt. Nếu mưa tiếp tục rơi thường xuyên và không có mưa đá.

Trong nhà kho có ba con bê và hai con ngựa con đang chạy nhảy, cộng thêm với con ngựa con mua bằng lương dạy học của Laura lúc này đã tròn ba tuổi và đang trở mã. Đàn gà mái nhỏ đang đẻ trứng rất tốt. Ô, sau hết, mọi điều cũng không xấu lắm.

Rose đang chập chững đi quanh nhà, chơi với con mèo con hoặc bám vào váy Laura khi cô đi làm việc.

Đó là một mùa hè bận rộn với Laura qua những công việc nhà cần làm, chăm sóc cho Rose và giúp đỡ Manly khi anh cần. Nhưng cô không bận tâm nhiều về mọi thứ vì Manly đang thấy có thể vận dụng tốt trở lại các bàn tay và bàn chân của anh. Dần dần chứng tê bại của Manly không còn nữa. Anh dành rất nhiều thời giờ chăm sóc cho đám cây con. Mùa hè trước cây không lớn nổi vì trời quá khô và mùa xuân này chúng không thể vươn lên đúng mức.

Một số cây đã bị chết. Manly cẩn thận trồng thay vào đó những cây mới. Anh tỉa xén thật kỹ, đào đất xung quanh rễ và cày xới giữa các hàng cây.

Và lúa mì, lúa mạch lớn lên xum xuê xanh mướt. Manly nói:

- Năm nay chúng mình sẽ ổn. Một mùa vụ tốt sẽ gỡ hết mọi khó khăn và không bao giờ có một viễn ảnh đẹp hơn.

Lúc này lũ ngựa không còn làm việc mệt nhọc nữa. Skip và Barnum chỉ làm những việc cần thiết còn Trixy và Fly trở nên mập mạp bên những cọc buộc. Manly nói chúng cần được nuôi dưỡng nhưng Laura không thể để Rose lại một mình và cũng không thể đem theo cô bé suốt ngày một cách an toàn và vui vẻ.

Có một lúc yên ắng và không có việc gì làm khi Rose ngủ sau bữa ăn tối. Cô bé quá mệt với những trò chơi nên ngủ say nhiều giờ. Thế là Laura và Manly tới đóng yên những con ngựa nhỏ và cưỡi chúng trên con đường trước nhà, cho chạy khoảng nửa dặm về phía nam rồi vòng lại, chạy theo con đường vòng cung phía trước nhà, ngưng lại một chút coi Rose còn ngủ say không và chạy thêm nửa dặm về phía bắc rồi lại đảo lại xem Rose còn ngủ không và cứ thế cho tới khi cả người lẫn ngựa đều đã mệt. Trixy và Fly rất thích chạy đua dưới ánh trăng và bối rối với bóng những đám cỏ

bên đường hoặc phóng nhảy qua những con thỏ lớn vọt chạy ngang.

Người anh họ Peter tới vào ngày Chủ Nhật nói với Manly và Laura rằng ông Whiteheads muốn bán đám cừu của ông ta, một trăm con cừu thuần chủng Shropshires.

Cuộc bầu cử tổng thống sẽ diễn ra vào mùa thu và có vẻ như đảng Dân Chủ sẽ thắng. Ông Whiteheads vốn là một người Cộng Hòa nên tin chắc rằng nông thôn sẽ bị hủy hoại, nếu xảy ra điều đó.

Giá cả sẽ tăng nhanh nên len và cừu sẽ không còn đáng gì. Peter tin rằng có thể thương lượng để mua số cừu. Anh ta có thể một mình mua đàn cừu nếu có một chỗ để giữ chúng. Manly hỏi:

- Mức giá trả bao nhiêu? Anh phải trả bằng gì?

Peter tin rằng anh có thể mua với giá hai đô la một con vì ông Whiteheads đang cảm thấy hết sức khó khăn về cuộc bầu cử. Anh ta thêm:

- Và tiền bán lông của chúng vào mùa xuân tới hẳn gần đủ số tiền trả để mua chúng.

Có một trăm con cừu. Peter có một trăm đô la tiền công mà ông ta còn nợ lại.

Vậy là chỉ còn cần một nửa số tiền để mua đàn cừu với giá hai đô la một con. Laura suy nghĩ và nói ra thành tiếng.

Họ đã có khu đất dùng để xây trường nằm ngay sát phía nam của họ. Toàn khu đất đều xanh cỏ và hoàn toàn bỏ trống cho bất kỳ ai đặt chân tới khai thác đầu tiên. Lần đầu tiên Laura mừng vì luật của bang Dakota dành cho mỗi thị trấn hai khu đất dùng làm trường học. Và đặc biệt mừng là một khu đất lại nằm sát bên trại cây của họ.

Manly nói:

- Mình đã có một bãi chăn cừu có đủ cỏ và mình có thể dựng mái che cho chúng.

Laura e ngại:

- Nhưng còn thiếu một trăm đô la?

Manly nhắc cô về con ngựa con đã được mua bằng tiền lương dạy học của cô và nói anh tin là lúc này có thể bán nó với giá một trăm đô la. Cô có thể có khả năng mua một nửa đàn cừu nếu muốn chơi một canh bài với chúng.

Thế là việc được quyết định. Nếu Peter có thể mua đàn cừu với giá hai trăm, Laura chịu trả một nửa tiền. Peter sẽ lo trông nom đàn cừu, chặn giữ chúng trên khu đất dành làm trường học trong mùa hè.

Peter và Manly cùng lo cắt cỏ với phương tiện là ngựa và máy móc của Manly.

Ngay sau lưng nhà chứa cỏ, họ dựng một nhà kho khác dành cho đàn cừu mở ra một khu sân được rào bằng dây kẽm. Peter sẽ sống tại đây cùng với họ và giúp họ làm các công việc nhà để bù lại.

Vài ngày sau con ngựa con đã bán xong, Peter tới lừa đàn cừu về khu sân đã được làm xong để dành cho chúng.

Có một trăm con cừu cái rất tốt và sáu con cừu già không dùng vào việc gì được.

Sau đó, mỗi buổi sáng, Peter đưa đàn cừu ra bãi cỏ trên khu đất trường học, cẩn thận chăm sóc chúng và ngăn không cho chúng đụng tới đám cỏ được cắt để làm cỏ khô.

Mưa đến thường hơn và ngay cả gió hình như cũng không thổi mạnh hơn khiến lúa mì, lúa mạch lớn lên vùn vụt.

Ngày tháng hối hả chuyển nhanh tới mùa gặt. Lúc này chỉ còn một thời gian ngắn nữa là mùa vụ sẽ hoàn toàn tốt đẹp.

Manly và Laura phấp phỏng xem mây vì sợ có mưa đá. Chỉ cần không có mưa đá thôi.

Khi từng ngày qua đi không có mưa đá, Laura đều nghĩ thầm tới câu nói “Mọi thứ trên đời đều như nhau, người giàu có đá vào mùa hè còn người nghèo lượm đá trong mùa đông”. Lúc nhận ra mình đang như thế, cô cười với nụ cười bị chặn ngang trong họng. Cô không nên đặt mình vào một tình trạng căng thẳng như vậy. Nhưng họ chỉ cần thu hoạch tốt vụ mùa này và bán đi xong thì kể như đã dành được thật nhiều. Họ sẽ rũ sạch mọi món nợ và còn có một số tiền để giúp cho mọi công việc của họ trở nên dễ dàng hơn trong mùa đông sẽ tới không lâu nữa.

Cuối cùng lúa mì đã ngậm sữa và Manly lại đánh giá sản lượng phải là bốn mươi gia mỗi mẫu.

Rồi một buổi sáng gió thổi mạnh từ phương nam và là một cơn gió ấm. Trước

buổi trưa, gió nóng lên và càng thổi càng nóng hơn. Con gió nóng thổi liên tục trong ba ngày.

Cuối cùng cơn gió lắng xuống và dứt hẳn vào sáng ngày thứ tư, nhưng lúa mì khô vàng và chết hết. Tất cả những hạt lúa đang ngâm sữa đều co lại như bị sấy khô. Vụ lúa trở thành bỏ đi nhưng Manly đóng Skip và Barnum vào chiếc máy cắt đi cắt hết cả lúa mì lẫn lúa mạch, chất lại thành đống như cỏ khô để dành nuôi gia súc bằng cả cọng rơm lẫn hạt lép.

Ngay khi việc này làm xong, việc cắt cỏ khô được bắt đầu ngay vì họ cần cắt cỏ trên khu đất trường học trước bất kỳ ai khác. Khu đất sẽ là của họ nếu họ là người đầu tiên tuyên bố khai thác và cắt cỏ. Laura và Rose lại ra đồng cỏ. Laura lái máy cắt cỏ trong lúc Manly cào cỏ buổi chiều hôm trước.

Và một cậu bé hàng xóm được mượn trông đàn cừu trong lúc Peter giúp Manly đánh đống cỏ khô. Họ chất nhiều đống cỏ khô xung quanh chuồng cừu và trên ba mặt sân cừu, chỉ chừa trống một mặt về hướng nam cho khu sân.

Và ngày hai mươi lăm tháng Tám trở về rồi qua đi chấm dứt năm thứ ba sống trong trang trại.

4. NĂM SAU CÙNG

Mùa thu việc cày đất bắt đầu ngay sau khi chấm dứt việc phơi cỏ khô nhưng công việc quá nặng nhọc cho Skip và Barnum ngay cả khi có sự tiếp sức của hai con ngựa nhỏ. Trixy và Fly có thân hình nhỏ và không thể kéo mạnh mẽ. Chúng chỉ thích ý khi được cưỡi cho phóng chạy. Nhiều lúc Fly chống lại dữ dội bằng cách đá hậu điên loạn khi những sợi dây kéo đang được cột.

Một lần Laura đang giúp Manly cột ngựa vào chiếc cày và nhìn quanh trông chừng Rose thì không thấy cô bé đâu. Ngay lập tức, cô buông bộ cương ra, nhìn khắp sân và hỏi:

- Rose đâu rồi, Manly?

Và một bàn tay nhỏ xíu vén chiếc đuôi của Fly lên khỏi than hình nó ở phía bên kia của bốn con ngựa đang sổng hàng, một khuôn mặt nhỏ lộ ra giữa thân hình Fly và chiếc đuôi của nó. Giọng Rose vang lên:

- Con ở đây!

Lúc này các bàn tay của Manly không còn cứng ngắc và tê dại nữa. Có lẽ anh có thể xiết xong các sợi dây và tự bấm ngay các khóa xong trong chốc lát.

Đám ngựa đã quá mệt mỏi trong đêm. Laura khó chịu đứng nổi khi thấy chúng được tháo ra, Skip với chiếc đầu vui vẻ vươn cao và những chiếc chân muốn nhảy múa của Barnum phải giữ im một cách nhẫn nại.

Manly nói anh phải kiếm một cặp kéo cày khác vì anh muốn cày phá thêm sáu mươi mẫu đất và có đủ 160 mẫu đất sẵn sàng cho việc gieo trồng vào mùa xuân.

Laura phản đối:

- Nhưng đã qua ba năm rồi. Anh có cho việc trồng trọt như thế này là thành công không?

Manly trả lời:

- Nay, anh không biết nữa. Công việc không tệ lắm. Dĩ nhiên mùa vụ đã thất bát hầu hết, nhưng mình hiện có bốn con bò cái và mấy con bê. Mình lại có bốn con ngựa và những con ngựa con rồi máy móc và có cả đàn cừu... Nếu chúng mình chỉ thâu hoạch một vụ mùa. Chỉ một vụ mùa tốt thôi là mình sẽ ổn thỏa hết. Hãy cố gắng thử thêm một năm nữa. Năm tới có thể là một năm được mùa và lúc này mình bị buộc phải gắn vào trang trại vì đâu có tiền để bắt đầu công việc gì khác.

Manly có vẻ có lý khi nêu ra vấn đề đó. Hình như không có việc gì khác cho họ có thể làm, món nợ làm nhà năm trăm đô la vẫn khiến Laura lo lắng. Không có gì để trả nợ được. Nợ mua máy gặt cũng chưa xong và chỉ trả tiền lời thôi cũng đủ hụt hơi. Nhưng có thể Manly vẫn có lý. Tất cả có thể được trang trải khi sự may mắn quay về và một năm được mùa là mọi thứ sẽ đâu vào đấy.

Manly mua hai con bò đực Durham đã được tập cho làm việc. Đó là hai con vật khổng lồ. King màu đỏ, nặng hai ngàn pao. Duke đốm trắng đỏ và nặng hai ngàn năm trăm pao. Chúng hiền lành như những con bò cái và không bao lâu Laura đã giúp cột chúng vào chiếc cày mà không hề sợ sệt, nhưng cô luôn cột Rose ở trong nhà khi cô làm việc này. Tiền mua hai con bò rất rẻ; chỉ hai mươi lăm đô la một con, dù chúng rất khỏe. Bây giờ Skip và Barnum thế vào chỗ của hai con ngựa nhỏ, chỉ phụ kéo nhẹ nhàng trong khi cặp bò đóng bên cạnh chúng kéo phần lớn gánh nặng.

Việc cày đất được tiến hành dễ dàng và đạt diện tích đất khai phá thêm trước khi

mặt đất đóng băng. Đó là một mùa thu ẩm áp dễ chịu với công việc kéo dài.

Mùa đông thường có những trận bão tuyết bất thường tồi tệ dù thời tiết rất lạnh và có tuyết.

Căn nhà ẩm áp và tiện nghi với những khuôn cửa chống bão và chiếc lò sưởi than trong phòng trước đặt giữa cửa ra vào và ô cửa sổ phía đông. Manly đã sửa kỹ căn nhà lán vẫn dùng làm gian bếp mùa hè bằng cách bịt kín tất cả các kẽ ván và đặt chiếc lò bếp ở đó dành cho việc nấu nướng trong mùa đông. Chiếc bàn ăn được đặt vào chỗ trước đó của chiếc lò bếp trong phòng trước giữa gian phòng chứa thức ăn và cửa ra vào phòng ngủ. Chiếc giường hẹp của Peter đứng sát bức vách phía tây của gian phòng ngay tại chỗ chiếc bàn từng được kê. Những cây phong lữ trong các bình thiếc trên khuôn cửa sổ lớn lên rực rỡ dưới ánh nắng mùa đông và hơi ẩm tỏa ra từ chiếc lò sưởi than.

Ngày nối nhau qua mau một cách dễ chịu. Thời giờ của Laura đầy ắp với công việc trong nhà và Rose trong lúc Rose đã sớm thành một cô bé bận rộn với những cuốn sách hình, những bộ đồ chơi bằng chữ và con mèo, lăng xăng trong nhà với những công việc nhỏ của mình.

Manly và Peter dành nhiều thời gian cho khu nhà kho, chăm sóc đám gia súc.

Nhà kho khá dài với những ngăn chuồng đầu tiên dành cho lũ ngựa, kế tiếp là chỗ của hai con bò đực, King và Duke, chỗ của những con bò cái và con bên con và góc ẩm nhất là của đám gà tụ tập rồi qua lán cừu dành cho cả đàn cừu chạy thoải mái.

Dọn dẹp nhà kho và chất đầy cỏ khô vào các máng không phải là một việc làm nhỏ. Rồi phải có hạt cho ngựa và thường xuyên chải lông cho chúng. Thêm nữa, hết thảy gia súc cần được tắm mỗi ngày một lần.

Vào những ngày dễ chịu, Manly và Peter kéo cỏ khô từ các đồng ngoài đồng về cho gia súc ăn và bỏ lại một ít xe trên sân cho đám cừu tự lo.

Việc này thường chấm dứt trước khi bắt đầu lo công việc trong nhà nhưng một buổi chiều họ đã kéo dài quá. Vì những cụm tuyết dày nên họ dùng King và Duke để kéo cỏ khô. Những con bò đực vượt qua các cụm tuyết dày dễ hơn lũ ngựa nhưng chúng chậm hơn và bóng tối chụp xuống trong khi Manly và Peter còn cách nhà một dặm đường.

Tuyết bắt đầu rơi. Không phải bão tuyết mà chỉ là những đợt tuyết rơi dày trong một cơn gió lùa thẳng. Không có gì nguy hiểm nhưng hết sức bất tiện với việc điều khiển những con bò đằm mình trong tuyết giữa bóng đêm và gió bão.

Rồi họ nghe thấy tiếng một con chó sói hú, rồi một con nữa và nhiều con khác.

Trong thời gian đó, chó sói không gây ra một tệ hại nào và không có nhiều trong vùng quê nhưng nhiều lần họ đã nhìn thấy chúng và thỉnh thoảng chúng đã giết một con ngựa non đi lạc và cố bám theo đàn cừu.

Manly nói:

- Tiếng hú hướng về nhà mình, giống như chúng đang di chuyển về phía đó.

Anh nghĩ là chúng có vào nổi trong sân thả cừu không?

Peter đáp:

- Có Laura ở đó thì không xảy ra như thế được.

Nhưng Manly vẫn không thấy chắc chắn và cả hai cố đi nhanh hơn.

Tại nhà Laura bắt đầu lo lắng. Bữa ăn tối đã sẵn sàng, nhưng cô biết Manly và Peter còn phải làm các công việc thường lệ trong nhà trước khi ăn. Lúc này hai người cần có mặt ở nhà trước và cô tự hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Rose đã ăn xong bữa tối và đang ngủ say, nhưng Nero, con chó lớn màu đen tỏ ra khó chịu.

Thỉnh thoảng nó vươn lên và gầm gừ.

Rồi Laura nghe thấy – đúng là tiếng hú của một con sói! Con sói lại hú tiếp và nhiều con sói cùng hú. Sau đó là sự yên lặng.

Tim Laura như ngưng lại. Lũ sói có tới sân cừu không? Cô chờ đợi, lắng nghe nhưng không nghe thấy gì ngoài tiếng tuyết quay cuồng va vào các ô cửa sổ hoặc đó là tiếng kêu của một con cừu?

Cô cần phải tới sân cừu để biết rõ đích xác chúng có ổn không? Cô do dự ngẫm

Rose nhưng Rose đang ngủ say. Cô bé hoàn toàn ổn dù ở lại trong nhà một mình. Lúc đó Laura khoác áo, trùm mũ, thấp đèn xách theo và với con chó đi cùng, cô bước vào trong bóng đêm giữa gió bão.

Cô đi nhanh tới cửa chuồng, mở cửa bước vào cầm lấy chiếc chìa năm mũi rồi đóng nhanh cửa lại, cô đi dọc theo chiều dài nhà kho, chiếu ánh đèn thật xa về mọi

hướng.

Nero chạy phía trước cô, đánh hơi trong không khí. Khắp sân cừu vẫn yên ắng, ngoại trừ đám cừu nhốn nháo đi lại không ngừng. Không thấy bóng dáng lũ sói và cũng không nghe thấy một tiếng hú nào. Cuối cùng khi Laura đứng bên cửa sân nghe ngóng trước lúc quay về nhà, một tiếng sói đơn độc văng tới. Nhưng tiếng hú có vẻ xa hơn tiếng hú trước đó văng tới từ hướng bắc. Lũ sói chỉ đi ngang qua trên đường về phía tây và mọi chuyện đã yên, dù Nero vẫn gầm gừ trong họng. Laura không biết cô đã khiếp hãi cho tới khi an toàn ở trong nhà. Lúc đó cô thấy đầu gối run bần bật và vội vã ngồi xuống.

Rose vẫn ngủ say và chỉ một lát sau Manly và Peter đã về tới. Manly hỏi:

- Em sẽ làm gì nếu em thấy đàn sói?

Laura đáp:

- Đương nhiên sẽ phải đuổi chúng đi. Vì thế em mới cầm theo cây chĩa.

Trong tháng Chạp Laura lại cảm thấy chứng bệnh quen thuộc. Căn nhà thành chật chội nóng bức và cô thấy khổ sở. Nhưng cần giữ ấm cho mọi người và lo cho tất cả ăn uống đầy đủ. Công việc không thể ngưng lại và cô là người phải làm điều đó.

Một ngày cô đang buồn nản hết sức thì một người láng giềng sống đơn độc ở phía tây ghé tới.

Ông ta dừng lại và mang vào một chiếc túi vải dùng đựng hạt. Khi Laura mở cửa, ông Sheldon bước vào trong nhà, túm lấy đáy túi trút hết những thứ ở bên trong lên sàn nhà. Đó là bộ tiểu thuyết Waverly.

Ông ta nói:

- Tôi nghĩ là những thứ này có thể giải khuây cho cô. Không cần vội vã! Cứ đọc nhẩn nha!

Và khi Laura thích thú kêu lên, ông Sheldon đã bước ra, khép cửa lại thật nhanh và bỏ đi. Lúc này, bốn bức vách của căn nhà chật chội, bức bối mở ra thật rộng và Laura lang thang cùng các hiệp sĩ dũng cảm, các tiểu thư quý phái bên những hồ nước, những dòng suối tại Tô-Cách-Lan hoặc trong các lâu đài, các tháp chuông, các phòng khách sang trọng, các khu vườn cảnh của những vị phu nhân qua từng trang tiểu thuyết của Sir Walter Scott.

Cô quên luôn cái cảm giác muốn bệnh khi nhìn và ngửi các món ăn mà luôn hồi hải nấu nướng trong lúc nghĩ về những trang sách. Khi đọc xong bộ sách và Laura trở lại với thực tế, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Từ những cảnh trong các câu chuyện cổ chọi lại của Scott tới căn nhà nhỏ trên đồng cỏ tiêu sơ lộng gió có một khoảng cách rất xa, nhưng Laura luôn gợi nhớ những vẻ huyền ảo, những điệu nhạc và phần còn lại của mùa đông đã trôi qua một cách thoải mái.

Mùa xuân tới sớm và ấm áp. Trong ngày đầu tháng Tư, một số lớn hạt giống đã được gieo và mọi người đàn ông đều bận rộn trên các cánh đồng. Sáng ngày thứ hai trời nắng và êm ả. Peter trông nom đàn cừu trên khu đất trường học như thường lệ trong lúc Manly ra đồng. Việc đóng ngựa vào xe vẫn khó khăn với anh nên Laura còn phải lo giúp. Sau đó cô quay về với những công việc buổi sáng của mình.

Không bao lâu gió tây bắc bắt đầu thổi, thoát đầu nhẹ nhàng nhưng tăng mạnh dần tới khoảng chín giờ cuốn bụi mù mịt trong đồng dày tới nỗi Manly không còn nhìn rõ để tiếp tục gieo hạt. Anh đành trở về và Laura lại giúp anh tháo ngựa và đưa chúng vào nhà kho.

Thêm một lần nữa họ lại ngồi trong nhà chỉ để lắng nghe tiếng gió và thắc mắc sao Peter không đưa đàn cừu về. Manly nói:

- Anh ấy chưa có đủ thời gian lừa chúng đi xa nên chắc chắn sẽ đưa chúng về được.

Bụi cuốn lên trên các cánh đồng dày đặc như những đám mây khiến họ chỉ có thể nhìn qua khỏi cửa sổ một khoảng ngắn và vài phút sau Manly quyết định đi kiểm Peter cùng đàn cừu để giúp lừa về nếu thấy cần.

Anh gặp Peter cùng đàn cừu đang ở cách nhà kho chừng bốn trăm thước. Peter đi bộ, dắt theo con ngựa nhỏ và ôm trong tay ba con cừu. Anh ta và con chó đang cố giữ cho đàn cừu hướng về phía sân cừu. Đàn cừu khó có thể đi ngược gió nhưng chúng phải làm điều đó để về nhà.

Cừu chưa được xén lông nên các bộ lông của chúng rất dày và rất nặng. Những con cừu với thân hình quá nhỏ và những cẳng chân yếu ớt mang bộ lông như thế lại gặp gió lớn nên rất tội nghiệp. Con nào đi chệch hướng một chút sẽ bị gió lừa vào

dưới bộ lông, nhắc bóng chân lên và xô lăn tròn năm sáu vòng trước khi dừng lại được. Đàn cừu gần như bất lực với việc tự đứng lên trước sức gió dữ dội. Peter phải ôm dây, giúp cho chúng vững và xoay đầu thật đúng hướng để nó có thể bước đi trở lại. Anh ta quá mệt nhưng con chó chăn cừu và con ngựa nhỏ không thể giúp gì được. Đó là lúc Manly tới nơi.

Cả hai mất hơn một giờ đồng hồ để đưa đàn cừu vượt qua đoạn đường bốn trăm thước để vào được trong sân.

Sau đó, tất cả cùng ngồi trong nhà mặc cho gió thổi. Tiếng gió gầm hú đầy trong tai. Mắt và họng họ đều đau nhức vì gió lùa bụi vào phòng dày đặc dù các cánh cửa đều đóng kín.

Trước buổi trưa bỗng có tiếng gõ cửa. Một người đàn ông cao lớn khênh đang đứng ngay bậc cửa khi cửa được Manly mở ra.

- Tôi chỉ ngừng lại để nói cho ông biết những chiếc bánh xe của ông đang xoay tròn.

Ông ta nói kèm theo một cử chỉ ngoắc bàn tay về phía nhà kho rồi ông ta chạy ra xe của mình leo lên lái chạy xuống đường cái. Mặt ông ta bụi bám đen kịt và ông ta biến nhanh trước khi họ kịp nhận ra đây là người đã mua khu đất trại của họ.

Laura phá lên cười một cách thích thú:

- Những chiếc bánh xe của ông đang xoay tròn. Ông ta muốn nói gì vậy?

Cô và Manly vào bếp, nhìn qua cửa sổ sang nhà kho và lúc đó họ hiểu. Giữa căn nhà và nhà kho, cỗ xe chở đồ được bỏ đứng tại đó với một máng cỏ khô lớn ở bên trên. Gió đã nhắc cỗ xe lên, đảo ngược nó và thả xuống. Cỗ xe nằm yên trên máng cỏ khô nhưng bốn bánh lúc này hướng lên trời và đang xoay tròn theo gió.

Buổi trưa chỉ có một món bánh nguội để ăn vì không ai muốn ăn uống gì và không an toàn chút nào khi nhóm lửa vào lúc này.

Khoảng một giờ trưa Laura quả quyết là cô thấy có mùi lửa và chắc hẳn đang có một đám cháy trên đồng ở gần đó, nhưng không thể nhìn thấy khói vì bụi quá dày. Gió luôn gây ra các đám cháy và sức gió trên đồng cỏ nhiều khi thổi mạnh đến mức mang theo nguyên cả một cụm cỏ đang cháy và khiến lửa phóng nhanh hơn rất nhiều so với mức lan của các đám cháy trên cỏ. Manly và Peter đã phóng ngựa tới cổ

cứu một đồng cỏ khô lớn ở giữa họ và đám cháy. Họ cho ngựa hướng thẳng về đám cháy và nhảy xuống đúng lúc một cụm lửa được gió thổi tới phía bên kia đồng cỏ khô. Mỗi người đều có một chiếc túi ướt để chống lửa. Họ leo lên đồng cỏ rồi trượt xuống như cạo lớp lửa ở bên ngoài ra, dồn xuống đất bỏ mặc cho đám cháy lan ra một khoảng ở xung quanh phía dưới đồng cỏ. Họ cho ngọn lửa cháy lui ngược gió tạo thành một vùng trống tới khi đám cháy chính lan tới vẫn không đụng nổi tới đồng cỏ và họ cùng những con ngựa. Lũ ngựa đứng nguyên tại chỗ ngẩn đầu về phía đồng cỏ để thở.

Gió mạnh tột cùng vào khoảng hai giờ trưa rồi giảm dần và tắt hẳn khi mặt trời lặn trả lại sự im lìm.

Rose nằm ngủ một cách mệt nhọc với những vết mồ hôi thấm bụi. Laura cảm thấy kiệt sức còn Manly và Peter bước đi như hai ông già khi họ ra nhà kho để trông chừng cho lũ gia súc có an toàn trong đêm không.

Sau đó họ được biết có một đám cháy trên đồng cỏ trong lúc gió thổi với vận tốc sáu mươi dặm một giờ, một đám cháy khủng khiếp bắn ra như lửa pháo vượt mọi vòng đai chặn lửa do gió xé rời các ngọn lửa quãng xa trên đồng. Nhiều nơi trên đồng vẫn còn nguyên không cháy vì lửa được gió thổi bốc qua.

Tuy nhiên, nhiều căn nhà và nhà kho với những hàng rào che chắn tốt vẫn bị cháy cùng với nhiều gia súc bị chết thiêu. Tại một địa điểm trên một cánh đồng đất cày cách xa bãi cỏ khoảng một trăm thước có một cỗ xe mới. Cỗ xe chở đầy hạt giống do người chủ để lại trong lúc về nhà tránh gió.

Khi người chủ quay ra thì cỗ xe không còn gì ngoài các bộ phận bằng sắt. Tất cả các thứ trên xe đều đã cháy thành than.

Không thể ngăn nổi một đám cháy như thế và không ai có thể chống lại ngọn lửa giữa cơn gió.

Đám cháy băng qua một vùng quê để lại phía sau cánh đồng đen ngòm cho tới khi nó gặp dòng sông và lúc đó gió đã dịu xuống theo mặt trời đang lặn. Đám cháy ngưng tại đó cách với nơi bắt đầu khoảng giữa năm mươi dặm tới một trăm dặm. Không có việc gì phải làm ngoài việc gieo hạt lại trên đồng, vì những hạt gieo trước đã bị gió thổi đi hoặc lửa đốt cháy hết gom thành cụm trên khắp các luống cày.

Manly vào thị trấn mua thêm hạt giống lúa mì, lúa mạch và việc gieo hạt cuối cùng hoàn thành.

Lúc đó, cừu được xén lông và bán với giá hai mươi lăm xu một pao trong khi tính trung bình mỗi con cừu cho mười pao lông. Vốn mua cừu đã được thu lại và còn dư ra mỗi con năm mươi xu. Vào cuối tháng Năm, lũ cừu con ra đời và nâng số lượng cừu lên gấp đôi. Mùa cừu sinh sản hết sức bận rộn cả ngày lẫn đêm vì phải lo chăm sóc cả cừu mẹ lẫn cừu con. Trong đàn cừu một trăm con chỉ có năm con cừu cái không thể tự nuôi con. Năm con cừu con này được mang vào nhà cho ấm và nuôi bằng sữa chai.

Lúc này Rose chơi suốt ngày ở trong sân và Laura cố theo dõi cô bé khi chiếc mũ màu hồng tíu tít bập bênh đây đó.

Có lần Laura nhìn thấy đúng lúc cô bé cố đứng thật thẳng trong chiếc thùng nước ngay dưới vòi bơm rồi vuốt nước chảy tràn xuống mặt và từ những ngón tay xòe ra, Rose lên tiếng không hề sợ hãi hoặc đau đớn:

- Con muốn đi ngủ.

Một buổi chiều, ngay sau khi Rose được lau rửa, chải tóc và thay quần áo xong, Laura bỗng nghe thấy cô bé cười ré lên và khi bước ra khỏi cửa, cô nhìn thấy cô bé đang từ lán kho chạy về. Rose kêu lên:

- Ô-ô-ô! Barnum thực sự thích điều này.

Và bé thả người xuống lối đi đầy bụi bặm, quơ đập tay chân, lăn qua lăn lại trên mặt đất. Rose đã biến thành một hình ảnh hài hước đến nỗi Laura cũng phải bật cười, dù chiếc áo khoác ngoài của cô bé cùng mặt mũi, tay chân dơ hết và bụi phủ đầy mái tóc.

Một lần khác, Laura không nhìn thấy cô bé ngoài sân và sợ hãi chạy tới cửa lán kho. Barnum đang nằm trong ngăn chuồng của mình và Rose ngồi sát bên, đá các gót chân vào bụng của nó. Con vật tựa hồ cố không làm chuyển vị trí thân hình của mình, cẩn thận ngẩng đầu lên ngó Laura và cô nhìn Barnum bằng cái nhìn tin cậy.

Sau lần đó, Laura cố theo dõi Rose sát hơn nhưng cô không thể giữ cô bé trong nhà vào lúc mùa xuân mát mẻ và ngoài trời hấp dẫn như thế. Chen giữa những công việc, cô đành theo dõi Rose qua các khung cửa.

Lại thêm một lần cô nhìn thấy Rose thoát khỏi một tai nạn trong kẽ tóc. Dĩ nhiên là cô bé đã đi xa hơn thường lệ và chỉ vừa tới ngồi ở một góc lán kho. Lúc đó, Kelpie con ngựa con mới nhất của Trixy đang phóng chạy quanh góc lán kho đó với một con ngựa con khác chạy theo phía sau. Kelpie nhìn thấy Rose quá đột ngột không thể quẹo tránh hay ngưng lại nên nó gom hết sức mình nhảy qua trên đầu cô bé trong lúc Susan, con ngựa kia, luôn luôn muốn chứng tỏ mình cũng có thể làm mọi thứ Kelpie làm và nhảy theo gần đá vào đầu Rose.

Lúc đó Laura đứng đó, vội chụp Rose đem cô bé vào nhà. Rose không hề sợ nhưng Laura cảm thấy muốn phát bệnh. Làm sao cô vừa có thể làm tròn công việc trong nhà mà vẫn ngăn ngừa được mọi thứ ở phía trước. Trong nhà có quá nhiều việc và chỉ có một mình cô lo liệu. Cô thấy ghét trang trại và gia súc, ghét mùi của những con cừu con, mùi thức ăn và những chiếc đĩa dơ dáy. Ôi, cô ghét hết thảy, đặc biệt là những món nợ phải thanh toán bất kể có thể làm việc hay không.

Nhưng Rose không sao cả và lúc này cô bé lại muốn có một chai sữa để cho con cừu con cục cựa của bé ăn. Laura cũng làm việc đó. Cô sẽ phải kêu lên bực bội nếu cô không ăn uống được hoặc sẽ rên rỉ về việc đó. Có một điều gì mà ai đó đã nói trong câu chuyện cô từng đọc vào một ngày nào?

“Bánh xe tiếp tục xoay tròn, xoay tròn mãi và mảnh bột phủ biến thành mảnh bột trên đáy chỉ sau một khoảnh khắc”. Chà, cô không cần biết cái gì thành mảnh bột phủ mui mà chỉ mong đáy xe có thể trườn lên một chút. Cô đã quá mệt với việc chờ đợi bánh xe quay. Và nông dân chính là những người đang ở dưới đáy, cô khỏi cần biết Manly đã nói gì. Nếu thời tiết không ổn, họ sẽ chẳng có gì, nhưng dù có gì hay không, họ vẫn phải tìm ra một thứ gì đó để trả tiền lời các món nợ, nộp thuế cùng lợi nhuận cho các nhà buôn ở thị trấn về những thứ họ đã mua và họ phải mua để sống. Còn có món nợ ngân hàng mà Manly phải vay để mua hạt giống gieo lại sau trận bão. Mỗi tháng anh đang phải trả số tiền lời ba phần trăm cho món nợ này. Thế là món tiền bán lông cừu phải bay hết. Không ai có thể trả nổi một số lời như thế. Nhưng đó là toàn thể cuộc sống mùa hè trước một mùa gặt mới. Đầu cô xoay vòng vòng khi cô cố tìm cách ra khỏi chuyện đó.

Liệu có đủ tiền trả hết các thứ đó không? Phần tiền lông cừu của hai vợ chồng

cô là 125 đô la và món nợ là bao nhiêu? Mỗi mẫu đất cần một gia hạt giống lúa mì với giá một đô la một gia thế là tốn hết một trăm đô la tiền giống lúa mì. Sáu mươi mẫu lúa mạch cần mỗi mẫu hai gia hạt giống là 120 gia với giá 42 xu thì tốn 50 đô la 40 xu. Cộng với 100 đô la tiền giống lúa mì, món nợ là 150 đô la 40 xu.

Dường như có một cách biệt quá lớn giữa giá bán và giá mua lúa mì. Manly nói chắc chắn phải như thế vì còn thêm các phí khoản chuyên chở và bốc dỡ. Nhưng vẫn có vẻ không hoàn toàn công bằng.

Dù sao, họ vẫn cần phải thanh toán món nợ ngân hàng thật sớm. Nếu cần phải làm, họ có thể mua một sổ nợ tại cửa hàng tạp phẩm với số lời hàng tháng chỉ là hai phần trăm. Như thế vừa tiện lợi lại vừa ít mất lời hơn. Họ chưa mua một cuốn sổ nào và cô hy vọng là không cần phải mua. Dù sao, cô vẫn thấy ý nghĩ mua sổ khiến lòng tự hào của cô bị tổn thương nhiều hơn khi nợ ngân hàng. Nhưng lòng tự hào hẳn không đứng nổi trong cái cách cố tiết kiệm một phần trăm. Cô không nghĩ thêm về chuyện này nữa. Manly phải làm khi anh nghĩ ra cách nào tốt nhất. Đây là việc của anh ấy và anh ấy không lo lắng lắm.

Khi mùa xuân chuyển sang mùa hè, những cơn mưa ngưng hẳn và hạt mầm bắt đầu chịu sự thiếu độ ẩm. Mỗi buổi sáng, trước khi bắt tay vào công việc, Manly lo ngại tìm những dấu hiệu báo có mưa nhưng không thấy gì.

Rồi những cơn gió nóng kéo đến. Hàng ngày gió nam thổi mạnh khiến Laura cảm thấy trên má như có hơi lửa tựa hồ cô vừa mở cửa lò vào những ngày nướng bánh. Trọn tuần lễ, gió nóng thổi đều và khi gió ngưng, những mầm non lúa mì, lúa mạch đều chết khô.

Mười mẫu cây trồng gần như bị chết sạch. Manly quyết định không còn hy vọng trồng lại cho đủ số lượng cây lớn theo luật định để được trao quyền sở hữu đất.

Lúc này đã hết thời hạn trao quyền chủ đất và anh không thể làm gì nữa. Chỉ còn một cách duy nhất để giữ quyền chủ đất là anh có thể ghi tên dành quyền ưu tiên mua. Nếu theo cách này anh có thể có quyền chủ đất trong vòng sáu tháng tới nhưng phải đóng cho Nhà Nước số tiền là 1 đô la 25 một mẫu.

Điều kiện cư trú tại chỗ không còn là vấn đề vì họ đang sống tại đó. Kiếm đủ hai trăm đô la vào cuối tháng sáu không phải dễ dàng nhưng không hẳn là không thể

xoay xở nổi. Nếu Manly không giữ quyền ưu tiên mua đất thì một người khác có thể dành lấy vì anh đã thất bại trong việc xin cấp quyền sở hữu và đất phải được trả về cho Nhà Nước để sẵn sàng cấp cho bất cứ ai khác.

Thế là Manly ghi tên xin ưu tiên mua đất. Việc này cũng có một điều lợi: Manly không phải lo trồng thêm cây nữa. Rải rác vẫn còn cây sống sót và Manly bón phân và ủ thêm rơm cho những cây này. Việc bón ủ giữ độ ẩm cho đất và giúp cây tiếp tục sống. Cây bông gòn trước khung cửa sổ phòng chứa thức ăn của Laura ở phía bắc của ngôi nhà nên được che khỏi các cơn gió nóng và ánh nắng.

Nó tiếp tục vươn lên dù trời hạn hán. Laura thích tàng lá xanh của nó luôn chập chờn phía bên kia ô kính cửa sổ khi cô chuẩn bị thức ăn trên mặt chiếc kệ lớn trước cửa sổ hoặc khi rửa chén đĩa tại đó.

Không có mưa nổi sau cơn bão khô nhưng sau đó thường có những cơn gió cuốn mây trên nền trời. Đó là thời tiết gió xoáy.

Một buổi chiều oi bức, Manly vào thành phố và Peter đi chăn cừu. Laura làm xong công việc và cùng Rose ra ngoài sân. Rose chơi dưới bóng mát của cây bông gòn bên nhà trong khi Laura lơ đãng nhìn những đám mây theo thói quen hơn là sợ hãi vì cô đã quen với những nguy hiểm của gió bão.

Vào buổi sáng gió nam thổi mạnh hơn nhưng đã lắng xuống và lúc này Laura nhận thấy nhiều đám mây đang dồn đông ở phía bắc. Có một dải màu đen và những đám mây cuộn lên ở phía trước. Bây giờ gió lại nổi lên, thổi mạnh từ hướng nam và khi nhìn, Laura thấy một vòi mây khủng khiếp thò chiếc mũi nhọn của nó từ bức vách màu đen xuống mặt đất. Ánh sáng chuyển thành màu xanh biếc và Laura vội nắm lấy Rose đưa vào trong nhà. Cô đóng nhanh tất cả các cánh cửa trước khi chạy vào trong phòng chứa thức ăn để nhìn thêm một lần nữa qua ô cửa sổ tại đây về phía đám mây bão.

Mũi nhọn của vòi mây đã chạm mặt đất và cô có thể thấy rõ bụi đất bị cuộn lên. Nó lướt trên cánh đồng với những luống đất mới cày phá và lồi lên cao khỏi tầm mắt. Rồi nó chạm tới một đồng cỏ khô. Một màn tối hiện ra và đồng cỏ khô biến mất. Chiếc vòi mây đang di chuyển thẳng về phía ngôi nhà. Laura nhấc chiếc cửa sập trên căn phòng chứa thức ăn và cùng Rose mau lẹ xuống hầm, buông cho cánh cửa đóng

xuống ở phía sau. Ôm chặt Rose, cô co người ngồi sát vào một góc trong bóng tối và lắng nghe gió hú ở phía trên, thầm đoán là chỉ một giây thôi cả ngôi nhà sẽ bị nhấc lên và cuốn đi mất.

Nhưng không có điều gì xảy ra và sau một thời gian lâu hình như cả giờ đồng hồ nhưng thực tế chỉ là vài phút, cô nghe thấy tiếng Manly đang gọi.

Đẩy nắp cửa hầm, Laura mang Rose lên. Cô thấy Manly đang đứng bên cặp ngựa ở trong sân, ngắm cơn bão di chuyển về hướng đông ở khoảng cách chừng một phần tư dặm về phía bắc. Gió tiếp tục cuốn theo nhà cửa, cỏ khô nhưng mưa chỉ rơi lác đác trên từng khoảnh đất. Manly từ trong thị trấn đã nhìn thấy cơn mây bão nên vội vã quay về để Laura và Rose không phải ở nhà một mình.

Không còn có thêm một cơn gió xoáy nào nhưng thời tiết tiếp tục khô nóng và ngày mồng năm tháng Tám đặc biệt nóng dữ dội.

Buổi chiều, Manly nhờ Peter qua nhà đón Mẹ tới và vào lúc bốn giờ, anh lại nhờ Peter vào thị trấn kiếm bác sĩ. Nhưng đứa con trai đã chào đời trước khi bác sĩ tới nhà.

Laura tự hào vì đứa con trai nhưng lạ lùng là cô vẫn thích Rose hơn tất cả mọi thứ. Rose đã được giữ cách xa để tránh quấy rầy mẹ và một cô gái được mượn để lo cho cô bé. Khi Laura nhắc cô gái mới đưa Rose vào cho thấy mặt em trai, một em trai bụ bẫm.

Sau đó Laura nghỉ ngơi một cách dễ chịu và không bao lâu đã lắng nghe những âm thanh ở phía ngoài và nhận biết rõ đang có chuyện gì xảy ra.

Một buổi sáng Peter tới cửa phòng ngủ chào cô. Anh cầm một cọng lông chim dài trên băng mũ và khi cọng lông lay động trên gương mặt tự nhiên của anh, anh có vẻ hài hước đến nỗi Laura phải phì cười.

Rồi cô nghe thấy anh nói chuyện với con ngựa nhỏ, gọi con chó chăn cừu và cô biết anh đang nói chuyện với đàn cừu ở bên ngoài. Sau đó, anh hát:

Nàng đoan trang không có lời tả xiết!

Tên nàng thơm như mật ngọt trên môi!

Được yêu nàng là ước mơ điên dại

Hỡi nụ hồng bé nhỏ của tôi ơi.

Và Peter cùng đàn cừu rời khỏi nhà cho tới tối.

Rồi cô nghe thấy Rose chơi với con cừu con cục cưng của bé. Lúc này những con cừu con đã lớn và ba con đã ra ngoài cùng với đàn cừu nhưng hai con nhỏ nhất vẫn quần quanh trong sân sau cánh cửa chơi đùa với Rose. Chúng thường húc ủi Rose và tất cả trò chơi chỉ có thế. Lúc đó cô nghe thấy cô gái được mượn làm từ chối không đi lấy bánh mì và bơ cho Rose rồi cả hai nói qua lại mãi khiến Laura không chịu nổi.

Từ trong giường, Laura lên tiếng gọi vọng ra sai làm theo ý Rose.

Laura cảm thấy cần phải mau chóng hồi phục sức khỏe. Không thể để cho Rose bị đối xử không tốt bởi bất cứ cô gái làm mượn nào. Thêm nữa, còn mất năm đô la tiền trả công mỗi tuần. Cần phải chấm dứt tình trạng này để không chịu tốn kém thêm nữa.

Laura lo bắt tay trở lại các công việc của mình và một ngày trong tuần lễ thứ ba, đứa bé trai bỗng bị một cơn co thắt đột ngột và chết nhanh đến nỗi bác sĩ chưa tới kịp. Những ngày tiếp nối với Laura trở thành mù mịt. Cảm giác của cô như hoàn toàn bại liệt và cô chỉ muốn nghỉ ngơi-nghỉ ngơi và không nghĩ ngơi gì.

Nhưng công việc cần được tiếp tục. Việc phơi cỏ đã bắt đầu và Manly, Peter với cậu bé chăn cừu phải có thức ăn. Rose cần được chăm sóc và còn vô số công việc trong nhà đang chờ.

Cỏ khô đang thiếu so với mức cần thiết vì thời tiết khô khiến cỏ trên đồng không mọc nổi. Lại có thêm cừu, bò, ngựa phải nuôi nên cần có nhiều cỏ hơn.

Một tuần sau, Manly và Peter phải đi kiếm cỏ trên những mảnh đất cách xa tới hai dặm. Laura bắt đầu nhóm lửa nấu nướng trong chiếc lò ở nhà bếp. Chết đốt trong mùa hè là cỏ khô dưới đầm dài, lớn và Manly ôm vào nhà bếp một ôm lớn đặt bên lò. Sau khi nhóm lửa và đặt ấm nước lên, Laura khép cửa bếp lại sang lo công việc ở các gian nhà khác.

Vài phút sau, khi cô mở cửa bếp ra thì khắp trong nhà bếp lửa đang bốc cháy từ trần nhà tới cỏ khô, sàn nhà và các bức vách.

Như thường lệ, gió nam đang thổi và khi những người xung quanh tới giúp sức thì cả căn nhà đã chìm trong các lưỡi lửa.

Manly và Peter nhìn thấy lửa cháy và tức tốc phóng trở về.

Laura đã hắt một thùng nước vào ngọn lửa đang bùng lên trên cỏ khô và khi đó cô biết không đủ sức để chống đỡ cùng với chiếc bơm nước, vội ôm chiếc hộp đựng giấy tờ trong phòng ngủ, một tay bồng Rose, cô chạy khỏi nhà và ngã xoi trên mặt đất ngay đoạn đường cong phía trước. Úp mặt trên đầu gối, cô gào khóc, rồi nức nở nhắc lại liên tục:

- Ô, Manly sẽ nói gì đây?

Và tại đó, Manly thấy cô và Rose đứng vào lúc toàn thể mái nhà sập xuống.

Những người xung quanh đã làm hết sức của họ nhưng lửa cháy quá dữ dội và họ không thể vào trong nhà nổi.

Ông Sheldon leo qua cửa sổ phòng chứa thức ăn và quăng tất cả chén đĩa ra gốc cây bông gòn nhỏ, nhờ thế những dao nĩa, muỗng bằng bạc mừng đám cưới còn nằm trong các bao gói đã được cứu thoát. Không một thứ nào khác thoát khỏi ngọn lửa, ngoại trừ hộp đựng giấy tờ, vài bộ quần áo làm việc, ba chiếc đĩa sốt trong bộ đồ mừng Giáng Sinh thứ nhất và chiếc đĩa hình bầu dục dành đựng bánh mì với hàng chữ xung quanh: Xin cho chúng con phần bánh mì hôm nay.

Và cây bông gòn nhỏ đứng bên khu hầm chứa bị cháy đen ngòm và chết rũ.

Sau đám cháy, Laura và Rose về ở cùng với Bố Mẹ một ít ngày. Đỉnh đầu Laura bị phỏng và mắt cô không được ổn. Bác sĩ nói hơi nóng tác động vào não bộ nên cô cần tĩnh dưỡng một thời gian tại nhà của cha mẹ, nhưng cuối tuần đó, Manly đã tới đón cô về.

Ông Sheldon cần người trông nom nhà nên dành cho Laura và Manly sử dụng căn nhà chính của ông cùng tất cả đồ đạc với điều kiện lo cơm tháng cho ông và người em của ông. Bây giờ Laura quá bận rộn không còn thời gian để lo lắng. Cô phải lo liệu cho một gia đình gồm ba người đàn ông cộng thêm Peter, Rose, gom đám cỏ khô còn lại trong lúc Manly và Peter dựng một căn lều dài gồm ba phòng nối nhau gần nền nhà bị cháy. Căn lều chỉ được dựng bằng những tấm ván dầy, dán giấy bao ở phía ngoài nhưng dựng chắc chắn và mới làm nên khá ngăn nắp và ấm áp.

Những đêm tháng Chín đang trở lạnh khi căn lều dựng xong và đã có thể dọn tới ở. Ngày hai mươi lăm thags Tám đã trôi qua không hay biết và năm sau cùng cũng chấm dứt. Vậy là trồng trọt thành công sao?

Khi Laura hỏi như trên, Manly nói:

- Nay, tất cả tùy thuộc vào cách em nhìn chuyện đó như thế nào?

Họ đã gặp quá nhiều rủi ro nhưng không ai có thể chối cãi rằng không gặp rủi ro kể cả những người không phải là nông dân. Đã có rất nhiều mùa khô hạn nên lúc này có thể chắc chắn năm tới sẽ là một năm được mùa.

Họ cũng có cả đồng gia súc. Hai con ngựa con lớn tuổi nhất đã sẵn sàng để bán vào mùa xuân.

Một số người mới tới chắc chắn cần chúng và lại có những con ngựa con kế tiếp. Bây giờ hai con bò đực cũng bán được. Ô, chúng có khả năng đem lại hai mươi hoặc ba mươi đô la một con.

Và còn có đàn cừu với số lượng nhiều gấp đôi năm trước và một số cừu con cùng sáu con cừu già cũng có thể bán được.

Việc dựng căn nhà mới không tốn kém nhiều nên họ có tiền để dành quyền làm chủ khu đất.

Có lẽ giải pháp là đàn cừu.

Manly nói trước khi ra nhà kho:

- Mọi thứ sẽ ổn hết vì tất cả phải cân bằng vào đúng lúc. Rồi em sẽ thấy.

Khi nhìn theo anh bước đi, Laura nghĩ:

- Phải, tất cả phải cân vào đúng lúc. Người giàu có đá trong mùa hè, người nghèo lượm đá vào mùa đông còn đá của chúng ta thì đang đến không bao lâu nữa. Mùa đông đang tới và quang cảnh đổ nát của căn nhà nhỏ ẩm cúng khiến không còn sáng khoái để bắt đầu lại thứ gì. Những thứ họ có chỉ là những món nợ. Nếu họ không tìm nổi hai trăm đô la để mua đất thì khu đất cũng không thuộc về họ nữa và Manly nghĩ là anh có thể lo nổi.

Đây là trận đánh dành thắng lợi cuối cùng trong việc trồng trọt, nhưng lạ thay, cô lại bỗng dấy lên tinh thần chiến đấu.

Chứng bệnh chủ quan không thể chữa lành của người nông dân khi ném những hạt giống xuống đất vào mỗi mùa xuân, tính đánh cá với thời gian chống lại mọi thứ hình như không thể tách rời khỏi cái đức tin mạo hiểm của tổ tiên cô là “càng đi xa càng tốt hơn” - chỉ có một điểm khác là một đằng đi xa trong không gian, một đằng đi

xa trong thời gian về những chân trời năm tháng ở phía trước thay vì những chân trời xa xôi ở miền tây.

Cô vẫn là đứa con gái mạo hiểm và cô có thể hiểu tình yêu của Manly đối với đất đai qua những réo gọi trong tâm tưởng cô.

- Ui chao.

Laura thở ra và tóm gọn mọi ý nghĩ của cô về tình huống trước mắt bằng một câu nói của Mẹ:

- Chúng ta mãi mãi là nông dân vì cốt tủy nào thì thịt da nấy.

Rồi Laura mỉm cười vì Manly đang từ nhà kho quay về và anh đang hát:

Bao câu chuyện đường xa xứ lạ

Nào mỏ vàng, mỏ bạc cực giàu sang

Nông trại chúng ta đâu hề thua kém

Hãy kiên gan cày cuốc ngày đêm.

Hết tập 9

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>